

KTB/1/2012.

KTB/111/2010-2014.

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Számvevőszéki és költségvetési bizottságának**

2012. január 26-án, csütörtökön 15 óra 05 perckor

az Országház főemelet 64. számú tanácstermében

megtartott rendkívüli üléséről

---

* *A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

Napirend:	3
Az ülés megnyitása	6
A napirend elfogadása	6
Dr. Matolcsy György meghallgatása	6
Az előterjesztő szóbeli kiegészítése	7
Kérdések, vélemények.....	10
<i>Dr. Matolcsy György válasza.....</i>	<i>16</i>
További kérdések, észrevételek.....	21
<i>Dr. Matolcsy György válasza.....</i>	<i>29</i>
Újabb kérdések, vélemények	32
<i>Dr. Matolcsy György válasza.....</i>	<i>37</i>
Az ülés bezárása	41

Napirend:

1. Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter meghallgatása Magyarország államháztartásának és a 2012. évi költségvetés helyzetének értékelése tárgyában (A Házszabály 67. § (3) bekezdése szerinti kezdeményezés alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői:

A bizottság részéről megjelent:

Elnököl: **dr. Nyikos László** (Jobbik), a bizottság elnöke

Szijjártó Péter (Fidesz), a bizottság alelnöke

Seszták Oszkár (KDNP), a bizottság alelnöke

Babák Mihály (Fidesz)

Balázs József (Fidesz)

Balla György (Fidesz)

Bodó Sándor (Fidesz)

Herman István Ervin (Fidesz)

Kara Ákos (Fidesz)

Magyar Anna (Fidesz)

Márton Attila (Fidesz)

Dr. Nagy István (Fidesz)

Dr. Pószán László (Fidesz)

Hoffman Pál (KDNP)

Boldvai László (MSZP)

Puch László (MSZP)

Dr. Szekeres Imre (MSZP)

Rozgonyi Ernő (Jobbik)

Vágó Gábor (LMP)

Molnár Oszkár (független)

Pósze Lajos (független)

Helyettesítési megbízást adott:

Dr. Bóka István (Fidesz) Márton Attilának (Fidesz),
Dr. Dancsó József (Fidesz) Bodó Sándornak (Fidesz),
Ékes József (Fidesz) Balázs Józsefnek (Fidesz),
Kara Ákos (Fidesz) Hoffman Pálnak (KDNP),
Magyar Anna (Fidesz) Herman István Ervinnek (Fidesz),
Szólláth Tibor Zoltán (Fidesz) dr. Pószán Lászlónak (Fidesz),
Dr. Vitányi István (Fidesz) Babák Mihálynak (Fidesz),
Dr. Veres János (MSZP) Boldvai Lászlónak (MSZP).

Meghívottak részéről:

Hozzászólók:

Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter
Banai Péter Benő, a Nemzetgazdasági Minisztérium helyettes államtitkára

(Az ülés kezdetének időpontja: 15 óra 05 perc)

Az ülés megnyitása

DR. NYIKOS LÁSZLÓ (Jobbik), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napok kívánok. Köszöntöm képviselőtársaimat, köszöntöm a sajtó munkatársait, meghívott vendégeinket. Tisztelettel kérem, hogy a patkóból szíveskedjenek más helyet keresni, hogy face to face láthassuk miniszter urat. Köszönöm szépen.

A napirend elfogadása

Tisztelt Bizottság! A költségvetési bizottság két ülészak közötti rendkívüli ülését megnyitom. A jelenléti ív alapján megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. Engedjék meg, hogy előjáróban elmondjam azt, hogy a rendkívüli ülés összehívását a bizottság ellenzéki képviselői és Molnár Oszkár független képviselő úr kezdeményezte a Házzsabály idevonatkozó paragrafusa szerint. Azért kezdeményeztük a rendkívüli ülés összehívását, mert úgy ítéljük meg, hogy Magyarország nehéz pénzügyi helyzetben van, és ennek a nehéz helyzetnek a megismerését, a kilábalás lehetőségeit szeretnénk miniszter úr segítségével megismerni. Engedjék meg, hogy köszöntsem Matolcsy miniszter urat, a Nemzetgazdasági Minisztérium vezetőjét, munkatársait, a helyettes államtitkár urakat.

Tisztelt Bizottság! Egy, illetve a már hagyományos egyéb napirendi pontot javasoltam mai ülésünkre. Miután a bizottság határozatképes, megkérdezhetem, a bizottság elfogadja-e ezt a napirendi ajánlásomat. Aki elfogadja, kérem, szíveskedjék kézfelemeléssel jelezni! (Szavazás.) Köszönöm szépen. Úgy látom, a bizottság egyhangúlag elfogadta napirendjét. Ezért lehetőség van arra, hogy meghallgassuk miniszter úr előadását.

Dr. Matolcsy György meghallgatása

Mielőtt erre szót adnék, hadd említsem meg, hogy azok a makropályára vonatkozó adatok, amelyeket bevezetőmben idéztem, miszerint nehéznek ítéljük az ország pénzügyi helyzetét, az én megítélésem szerint is aggodalomra adnak okot.

Elsősorban talán a növekedés problémáját említem, a bruttó hazai termék 2012-ben a hivatalos adatok szerint, a költségvetési törvény szerint 0,5 százalékkal emelkedik, azonban vannak különböző prognózisok, amelyek recessziós helyzetet is el tudnak gondolni, tehát -1,5-0,5 százalékos intervallumban helyezkedhet el az a GDP-növekedés, ami erre az évre várható. Mint tudjuk, a GDP akkor is növekedhet, ha az export húzza és a belföldi fogyasztás nem nő. Jelen esetben erről van szó, hogy a lakossági fogyasztás is csökkent mintegy 1 százalékkal. A foglalkoztatás ellentmondásosan alakul, nem látszanak azok az áttörési pontok, amelyek a 10 év alatt 1 millió új munkahely elérését tennék lehetővé. A munkanélküliség vázolt prognózisa 11 százalékról 12 százalék közelébe is fölmehet, 11,5 százalékos adatokat lehet a szakértők elemzéseiből kiolvasni. Az infláció is túl van azon a ponton, amit a Magyar Nemzeti Bank inflációs célként maga elé tűz, évek óta 5 százalék közelében alakult vagy alakul ebben az esztendőben, és ami talán a leglényegesebb, hogy a reálbérek csökkennek ebben az esztendőben. Márpedig végül is az egész növekedési, foglalkoztatási és egyéb makrogazdasági mutatók célja az emberek, a lakosság, az állampolgárok, a választópolgárok anyagi jóléte. Végül az egyensúlyi mutatók is kérdéseket vetnek föl az emberben, nevezetesen azt, hogy ezek a bizonyos unortodox lépéseknek nevezett intézkedések vajon mennyire ismételhetők, vagy nem ismételhetők, és ha nem ismételhetők, akkor hogyan biztosítható a központi költségvetés megcélzott 3 százalék alatti hiánya, illetve hogyan mérsékelhető az államháztartás adóssága, amit a kormány a legfontosabb gazdaságpolitikai célok között deklarált.

Ilyen környezetben, ilyen helyzetben, különösen tekintettel azokra a hírekre, amelyeket mindannyian ismerünk, az Európai Bizottság vezetőivel történt miniszterelnöki

tárgyalások, miniszter úrnak az ECOFIN tanácskozásán való részvételét a tegnapi napon, az IMF nemrég napvilágot látott elemzését a magyar gazdaság helyzetéről, ezek együttesen alkották azt a képet a rendkívüli ülés összehívását kezdeményező képviselőtársaimban és jómagamban is, aminek alapján erre a tanácskozásra tettünk javaslatot. Ilyen felvezetés után még egyszer tisztelettel köszöntöm miniszter urat. Megadom önnek a szót, hogy ebben a kontextusban szíveskedjék az elgondolásait, helyzetértékelését megadni az államháztartás ez évi, illetve következő időszakban várható helyzetéről, ez évi költségvetési előirányzatok teljesíthetőségéről, vagy egyéb olyan gondolatait ossza meg velünk, amelyek ebbe a témakörbe tartoznak. Parancsoljon, miniszter úr!

Az előterjesztő szóbeli kiegészítése

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Úr! Igen tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen a meghívást, amelyet indokoltnak tartok, ezért valóban köszönöm. Rendkívüli időket élünk itt, az Európai Unióban, ahogy ezt mindannyian látjuk, a globális gazdaság nyugati része 80 éve nem tapasztalt válságot él át. Ennek a válságnak pedig egy új szakaszát éljük meg 2011 július-augusztusa óta. Mi, magyarok 2010-ben új világot nyitottunk, és az örökölt 7 százalékos körüli bruttó hazai termékhez mért költségvetési-államháztartási hiányunkat, ahogy elnök úr említette, inkább azt a kifejezést használom, hogy nem hagyományos, innovatív eszközökkel kezeltük, konszolidáltuk Magyarország pénzügyeit 2010 második felében, és a 7 százalékos feletti hiány helyett 4,2 százalékos hiányt értünk el. Ez egy nagyon szép eredmény volt.

2011-ben a 2010. során intézkedések következtében egy különleges költségvetési év alakult ki. Különleges abból a szempontból, hogy, nem is tudom, mikor történt ilyen, azt gondolom, a magyar gazdaságtörténet során még nem volt erre példa, jelentős mértékben eltért egymástól a magyar államháztartás eredményszemléletű, tehát az uniós módszertanra épülő és pénzforgalmi hiánya. E mögött döntő mértékben a korábbi kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszer reformjának vagyoni és jövedelmi hatása húzódik meg. Amikor tehát arról beszélünk, hogy a múlt évi államháztartási hiány két alapszáma, az uniós szám és a pénzforgalmi szám miért tér el ilyen mértékben egymástól, akkor e mögött egy egyszeri nagy tétel, a magán-nyugdíjpénztári vagyoni és elemeinek felhasználása áll. A tisztelt bizottság tudja, hogy az eredményszemléletű uniós módszertan és a pénzforgalmi szemléletű módszertan közötti alapvető különbség az, hogy milyen szervezeteket figyelnek meg, és főként a bevételi-kiadási számokat az adott évben vállalt döntésekhez társítják-e. Az ESA, European System of Accounts szerinti módszertan által számolva a múlt évben a bruttó hazai termék 3 százaléka meghaladó szufficitet ért el Magyarország. Igaz, ez egy technikai jellegű többlet, e mögött egy egyszeri vagyoni felhasználás áll. De ha az egyszeri tételektől megtisztítjuk a pénzforgalmi hiányt, akkor is a magyar deficit a költségvetési törvényben vállalt -2,94 százalékos alatti teljesült. Egy olyan különleges költségvetési év van tehát mögöttünk, és ez nem csupán történetileg fontos, elnök úr, amely bázisa a 2012-es és 2013-as éveknek is, tehát ami 2011-ben történt, nagyon sok szempontból befolyásolja a 2012-es év költségvetését.

Tehát azt kell mondanom, hogy 2011-ben a magyar államháztartás az uniós módszertan szerint 3 százalékos feletti szufficitet mutat, de a hazai pénzforgalmi módszertan szerint is, ha az egyszeri hatásoktól megtisztítjuk, a költségvetési törvényben vállalt szint alatt teljesült, annál jobban teljesült. Vagyis ez egy kézben tartott, feszes, stabil, megbízható költségvetést jelent 2011-re. a költségvetési bizottság tisztelt tagjai tudják, hogy az egyszeri tételek között a MOL mintegy 500 milliárd forintos részvénytársaságjának megvásárlása áll, vagy pedig az Európai Bizottság által hozott, 250 milliárd forintos áfa-visszatérítésre vonatkozó döntés állt 2011-ben. Ez több mint 30 milliárd forinttal még kiegészül, összesen

tehát 2289 milliárd forint lesz összesen 2011-ben és 2012-ben. Eredmény szemléletben természetesen ez 2011-ben jelentkezik. Hasonló módon a MÁV 2011-ben lejáró adósságaiból átemelt az állam 50 milliárd forintot az államadósság körébe, és hasonló módon, ahogy ezt tudják a bizottság tagjai, végrehajtottunk egy összesen 120 milliárd forintos tőkeemelést a Magyar Fejlesztési Banknál. És természetesen a megyei önkormányzatoktól is átvállaltunk mintegy 196 milliárd forint értékben adósságot. Ezek az egyszeri tételek. Ha az egyszeri tételektől megtisztítjuk a 2011-es költségvetést, akkor tehát az ESA módszertan szerinti szufficit 2,8 százalékos deficitté alakul át. Még egyszer, ez jobb szám, mint amit a tisztelt Ház elfogadott a 2011-es költségvetés hiányának. Ezt természetesen úgy értük el, hogy nem dőlünk hátra, nem tettük azt, amit tehettünk volna, hogy a magán-nyugdíjpénztári vagyonból mindent felhasználunk a költségvetési hiány tartására. Ehelyett év közben egyszer egy 250 milliárd forintos ideiglenes zárolást hajtottunk végre, amit véglegessé tettünk, és összességében erre emlékszünk, egy 100 milliárd forintos különleges intézkedési csomagot hoztunk, amelyek együtt azt jelentették, hogy a magyar kormány év közben a szufficit ellenére a vállalat pénzforgalmi hiány alatti számot ért el.

Ez a bázis 2012-ben, és, ahogy ezt elnök úr hangsúlyozta, és ezt meg tudom erősíteni, egy keményebb, nehezebb, több kihívást jelentő évnek nézünk elébe. Folyik Magyarország újjászervezése, a törvényi kereteket megteremtettük, és ez az újjászervezés már hozza az első eredményeit. A Széll Kálmán terv, amit 2011. március 1-jén mutattunk be, 83 százalékban teljesül 2012 végéig. Ez azt jelenti, hogy a Széll Kálmán tervben az újjászervezés, átszervezés nyomán a költségvetési egyenlegre mintegy 550 milliárd forintos pozitív hatással lévő célkitűzés 83 százalékban szerepel. Ezzel tudjuk biztosítani azt, hogy 2012-ben a magyar költségvetés hiánya a törvényben szereplő 2,5 százalékos deficitszintet érje el. Jelentős tartalékot építettünk be a költségvetésbe, a törvény szerint, önök tudják, a 100 milliárd forintos általános tartalékon felül 320 milliárd forint tartalék áll rendelkezésre, amit csak a szeptember 30-a utáni időszakban lehet felhasználni.

Elnök úr kitért arra, hogy a gazdaság folyamatai sok kockázatot jelentenek. Igen. Ezt meg tudom erősíteni. Kockázatot jelent elsősorban az eurózóna válsága. Kiszámíthatatlan hatásokkal jár. Valóban részt vettem az ECOFIN tanácsülésén, és világossá vált, miniszterelnök úr számára is, aki az Európai Unió vezetőivel tárgyalt, számomra is, aki a pénzügyi és gazdasági miniszterek tanácsával tárgyaltam, hogy kiszámíthatatlan, váratlan eseményeket hozó évben vagyunk benne. Az eurózóna déli sávjában alig kontrollálható események is bekövetkezhetnek. Ezek hatása lehet, szerintem lesz is hatása Magyarországra. Éppen ezért tartom rendkívüli lényegesnek, hogy tehát az általános tartalékon felül még egy 320 milliárd forintos tartalékkal rendelkezünk. A növekedés is a kockázati sávban van, csökkentenünk kellett a bruttó hazai termékhez mért 0,5 százalékra a növekedési célunkat. Vannak, akik ennél pesszimistábbak, a kormány tudása szerint, a Nemzetgazdasági Minisztérium tudása szerint azonban reális esélyünk van a pozitív tartományban lévő növekedésre, és a 0,5 százalék elérésére. Az infláció természetesen szintén kockázat, a költségvetés, mint tudjuk, 4,2 százalékos inflációra épül. A múlt évi infláció 4 százalék volt, 3,5 százalékos inflációval terveztük a múlt évet. Nem látjuk jelenleg okát annak, hogy módosítsuk, de természetesen menet közben újra és újra számoljuk. Módosítottuk az árfolyam-számítási módszert, áttérünk a 299 forint/euró árfolyamon történő számításra. És természetesen a foglalkoztatás is kockázatot jelent.

Meg kell azonban említenem, tisztelt bizottság, hogy a 2010 közepétől folytatott, a növekedést és a pénzügyi konszolidációt együtt kezelő gazdaságpolitika a foglalkoztatás terén az első sikereit már mutatja. A hónapról hónapra számított, tehát az egy évvel ezelőtti 12 hónapra számított foglalkoztatási adatok azt mutatják, hogy 42 ezerrel magasabb Magyarországon a foglalkoztatási szint, ennyivel van több új munkahely Magyarországon 2011 késő őszén, mint volt 2010 késő őszén. A múlt évi növekedés 3 százalék helyett 1,3-1,5

százalék körül alakult, ennek ellenére 42 ezerrel bővült a foglalkoztatottak száma. Ez egy nagyon jó eredmény. Azt is meg kell említenem, hogy az adóbevételek teljesülésében is pozitív fordulatot látunk, vagy egy pozitív fordulat első jeleit látjuk, szerényen fogalmazva. Hiszen, ha önök megnézik a 2011. évi költségvetés adóbevételi számait, a törvényben jóváhagyott számokat, azokhoz képest 0,6 százalékkal magasabb lett az adóbevételek teljesülése, és a társadalombiztosítási járulékok esetében több mint 1 százalékkal, és ugyanúgy a személyi jövedelemadó-bevételek esetében is több mint 1 százalékkal magasabb lett a bevétel. Bár nem 3 százalékos volt a növekedés, hanem annak egyharmada, és mégis magasabbak lettek a bevételek.

Most a kollégáim, vezetőtársaim számolják a részletes adatokat, figyelik, nézik, elemzik, és az első jelek azt mutatják, hogy az arányos egykulcsos adórendszerünk első évének hatására nőtt a munkahelyek száma, nőtt a munkavállalói érdekltség, nőtt az aktivitás, és fehéredett a gazdaság. Tehát mind a munkahely-teremtési, mind a munkavállalási, mind az adótisztességben való érdekltség erősödött a magyar gazdaságban. Ez sok oknak tudhatjuk be, de az első és talán legfontosabb ok az arányos egykulcsos adórendszer első pozitív hatása.

Tisztelt Elnök Úr! Végezetül szeretném még megemlíteni, hogy az Európai Bizottság által is elismert magyar költségvetési célszám, tehát a 3 százalék alatti költségvetési szám 2012-re teljesül. Nagyon ritka ez a mondat az elmúlt, 2004. utáni szakaszban. Egyetlen évre sem tudom elmondani, ez adja a ritkaságértékét, hiszen 2004. óta, igaz, 2011-ben pozitív módon nem teljesült, mert szufficit lett, egyetlen évben sem teljesítette Magyarország a 3 százalék alatti deficitet. Ez egy újjászervezett ország, újjászervezett állam, egy szerkezeti reformokat indító kormányzat első szerény sikere. Semmiképpen nem lehetünk óvatlanok, nem dőlhetünk hátra, mindent meg kell tennünk a gazdasági növekedés élénkítéséért, a foglalkoztatás bővítéséért. A belügyminiszter úr a kormány ülésén egészen világossá tette, hogy mintegy 200 ezer új Start munkahely jön létre Magyarországon ebben az évben, kora őszre, egészen világos, hogy a Széll Kálmán terv szerkezeti reformjai a költségvetési egyensúlyra pozitívan hatnak, és az is világos, hogy minden egyes szerkezeti reformunkat 2013-ra tovább kell vinnünk. Tehát 2013-ban, ahogy ezt a bizottság tagjai pontosan tudják, a Széll Kálmán terv egyensúlyjavító hatása az idei 550 milliárd forintos célkitűzéssel szemben 902 milliárd forintot tesz ki, és ez adja azt a tartalékot, ami a bankadó megfelelése és a válságadók kivezetése miatt hiányozhatna a költségvetésből.

Végezetül, tisztelt bizottság, egy utolsó mondat, nem látunk még természetesen tisztán, hogy van-e hatása az arányos egykulcsos személyi jövedelemadó-rendszerre történő áttérésnek a népesedési helyzetre. De a múlt év utolsó 4-5, talán 6 hónapjának számai azt mutatják, mintha egészen keveset, de elmozdulna a születésszám növekedése felé a magyar népesedési helyzet. Tehát az arányos egykulcsos adórendszerre történő áttérés egyértelműen pozitív hatást gyakorolt a költségvetésre, nem tudjuk még a pontos számot, de egészen bizonyosan többletet hozott a tervezetthez képest, többletet hozott a foglalkoztatásban, a gazdaság kifehéritésében, a munkavállalásban és munkahelyteremtésben, és úgy tűnik, talán talán egy picit már érezteti hatását a népesedési helyzetben is. Így állunk most, egy rendkívüli év rendkívüli válság szakaszában, és azt tudom a kormány nevében a bizottság színe előtt mondani, hogy ez közben tartott, stabil, biztonságos költségvetésünk van. Azonban a pénzügyi rendszer természetesen továbbra is sebezhető. Hiszen magas az államadósság, bár megállítottuk a növekedését, és magas a külső pénzügyi függésünk.

Tisztelt Elnök Úr! Dióhéjban ez a Nemzetgazdasági Minisztérium vezetésének értékelése a gazdaságpolitikai helyzetről. Köszönöm szépen.

Kérdések, vélemények

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr, az expozéját. Átadom a szót képviselőtársaimnak kérdések, kommentárok, észrevételek céljából. Ki kíván szólni? Szekeres képviselő úr!

DR. SZEKERES IMRE (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Köszönöm a szót. Nagyon sajátos helyzetbe kerültünk a miniszteri tájékoztató után ellenzéki képviselőként. Valószínű, hogy csak a jövőre nézve tudunk öntől kérdezni, miniszter úr, mert a múlttól, ami általában tényszerűen szokott alapozni, nem nagyon látom értelmét. Főleg azután nem, hogy bejelentette, hogy az elmúlt év második félévében hozott intézkedések hatására nőtt a magyar lakosság létszáma. Ehhez általában 9 hónap szokott lenni nagy átlagban, úgy látszik ezeket az objektív tényeket is át lehet lépni, tehát a múlttól nincs értelme vitatkozni. *(Több kormánypárti képviselő közbeszól: Ilyet nem mondott.)*

Amit szeretnék miniszter úrtól kérdezni, hogy egyetért-e a következő intézkedésekkel. Olyan típusú intézkedésekkel, amelyek a magyar gazdaság iránti bizalmat helyreállítanák, és a gazdasági növekedés irányába mutatnának. Olyan intézkedésekkel, amelyek azt tennék lehetővé, hogy Magyarország lehetőség szerint jó megállapodást tudjon kötni, ha tud kötni az Európai Unióval és az IMF-fel. Azzal természetesen tisztában vagyok, hogy a kormány számára politikai vereség a megállapodás megkötése a korábban követett politika miatt, és nem is jó dolog egy ország számára, ha ilyen megállapodást kell kötni. A kérdés az, hogy mennyire lehet ezt a lehető legelfogadhatóbban megtenni.

Ahhoz, hogy ez minél elfogadhatóbb legyen, egyetért-e miniszter úr azzal, hogy előzetesen olyan törvényeket kellene rövid időn belül hozni, amelyek a gazdasági és a pénzügyi szabályokat tisztázzák, és megbízhatókká teszik Magyarországot? Kettő. Egyetért-e miniszter úr azzal, hogy olyan törvénymódosításra, adott esetben az alaptörvény vagy az átmeneti rendelkezésekről szóló törvény módosítására is sor kerüljön, amely a bírói függetlenséget maradéktalanul garantálja? Egyetért-e miniszter úr azzal, hogy a Költségvetési Tanács eredeti szervezeti és működési rendjét vissza kellene állítani, ilyen szabályokat kellene hozni, az érdekegyeztetés eredeti rendszerét vissza kellene állítani, illetve azt a jogosultságot biztosítani, amely a ma még magán-nyugdíjpénztári tagok államnak történő befizetései alapján nekik nyugdíjat biztosít? Egyetért-e miniszter úr azzal, hogy olyan törvényt kellene hozni, hogy a megtakarítást, amely a magánnyugdíjpénztárak államosított összegéből megmaradt, kizárólag csak nyugdíjfolyósításra lehessen használni, hiszen ezeket a megtakarításokat az emberek ezért tették félre? Egyetért-e a miniszter úr azzal, ha a válságadókat 2013. január 1-ig ki kell vezetni, a bankadót, ahogy miniszter úr bejelentette, át kell alakítani, hogy ez a folyamat oly módon menjen végbe, ami a beruházások ösztönzése irányába mutat? És mi ennek a módszertana? Egyetért-e miniszter úr azzal, és ez a hatodik kérdésem, hogy éppen a gazdasági növekedés elősegítése érdekében és egy általános életszínvonal-romlás megállítása érdekében azt a két adóemelést, amelyet önök végrehajtottak, a szociális hozzájárulási adó 3 százalékos emelését és a 2 százalékos áfaemelést vissza kell vonni, és helyette a társasági adónál az 50 millió forint fölötti bevételnél kellene visszaállítani, mondjuk egy 18 százalékos adókulcsot? Végül egyetért-e miniszter úr azzal, hogy egy olyan progresszív adórendszerre kellene áttérni, amely mind az állami bevételeket stabilabbá teszi, mind igazságosabbá teszi az adózást?

Ez a hét javaslat természetesen mindabból származik, ami itthon is, külföldön is szakmai körökben kritikaként vetődik fel a magyar gazdaságpolitikával kapcsolatban. Ha jó megállapodásra törekszik a kormány, akkor nyilván előtte valamilyen jobb kiinduló feltételeket akar teremteni. Az a kérdésem, hogy ezekkel egyetért-e miniszter úr. Ha ezekkel nem ért egyet, akkor a kormány milyen intézkedéseket tervez annak érdekében, hogy ez a megállapodás, amelyet önök szükségszerűnek tartanak, most a miniszterelnök úr erről

nyilatkozott tegnap és tegnapelőtt is, az lehetőség szerint Magyarország számára a legelőnyösebb legyen? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kivételesen most nem a kormányoldalról érkezik kérdés vagy észrevétel, hanem Vágó Gábor úr fog szót kapni, majd ezt követően Sziijártó Péter alelnök úr kért szót, és az első csokrot ezzel megalkottunk. Ezután kérem fogom, hogy miniszterelnök (*Sic!*) majd reagáljon, mert elfelejtjük, annyi lesz a kérdés.

VÁGÓ GÁBOR (LMP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszterelnök Úr! (*Sic!*) Itt alelnök úr mosolyából látom, hogy valami turpisság készülődik, de nagyon örülök, hogy megkapom a szót.

Tisztelt Miniszter Úr! Ön itt a 2011-es költségvetési adatok kapcsán azt mondta, hogy a 2011-es költségvetés egy jól kézben tartott költségvetés volt. Ezt tényszerűen cáfolja az a tény, hogy februárban rögtön hatalmas zárolásokat kellett tenni, amit ön is említett. Itt rá lehetne térni a 2012-es tartalékokra is, hiszen a tartalékképzés kapcsán elég nagy problémák vannak, mert a Költségvetési Tanács frissen kinevezett elnöke, Kovács Árpád maga is megmondta, hogy szükség lehet további kiigazításokra, hiszen ezek a tartalékok elégtelenek lehetnek éppen amiatt a kiszámíthatatlan helyzet miatt, amit ön is említett, miniszter úr. Azt lehetett látni a 2011-es év kapcsán, hogy csaknem heti szintű adóváltozások voltak, folyamatos volt a kiszámíthatatlanság, és ennek főként költségvetési tervezési okai voltak. Nagyon egyszerű a kérdésem, mikor lesznek képesek megtervezni egy épkezésköltségvetést, amelyet nem kell éven belül többször is változtatni, illetve amennyiben szükség lesz a tartalékok felélésére és újabb költségvetési bevételek bevonására, milyen területeken fogják érezni a megszorításokat a magyar állampolgárok.

Miniszter úr, ön azt mondta, hogy az egykulcsos adó egy sikertörténet, amelynek első jeleit látjuk, és amely pozitívan hatott a magyar büdzsére is. Pont az ön minisztériumának tegnapi közleménye cáfolja, amely szerint 400 milliárd forint kiesést okozott az egykulcsos adó a költségvetésnek. De ha levonjuk a családi támogatásokat, akkor is 250 milliárd forint hiányzik a magyar költségvetésből csupán ebből a 16 százalékos adóból. Nem akarom még egyszer megnyitni azt a társadalompolitikai vitát, amely egyértelműen arra utal, hogy a felső 10 százaléknak kedvez az egykulcsos adó, ugyanúgy, ahogy a végtörlesztéses javaslatok is. De nyilvánvaló, hogy amikor itt másfél éve a 2011-es költségvetést bemutatta, ezért is nagyon sajnálom, hogy a 2012-es költségvetés bemutatásakor hiányzott a bizottságból, akkor ön azzal érvelt, hogy azért van szükség erre, mert a belső fogyasztás nőni fog. A belső fogyasztás valóban nőtt, a 0,1 százalékos növekedést elérte. Ha ezt sikernek gondolja, akkor ez problémákat vet föl.

Lesz-e változás, miniszter úr, ebben az adórendszerben, és lesz-e változás abban, hogy továbbra is kiszámíthatatlan a magyar gazdaságpolitika? Volna itt alternatíva. Tisztelt Miniszter Úr! A szakmai berkekben konszenzus van arról, hogy a forgalomarányos teherforgalmi útdíjat be kellene vezetni. Erről már a parlamentben is beszéltünk az államtitkárával, de azt hiszem, ön is halotta ezt, 100 milliárd forint bevételre lehetne számítani, amellyel lehetne kiegyensúlyozni egyrészt azt a hatalmas megszorító csomagot, amit önök bevezettek, másrészt a progresszivitás felé el lehetne vinni az adórendszert. Fizessenek a szennyezők! Ezt már önöktől is hallottam, de tetteket még nem láttam.

Talán még egy kitétel itt a tavalyi költségvetés kapcsán. Ön elmondta, hogy igen, valóban, itt a magán-nyugdíjpénztári bevételekből 500 milliárd forint elment MOL-részvényekre, most nem térek ki itt az árfolyamvesztésre, amikor szintén az adófizetők pénzéből megy ez a tőzsdézés, nem térek ki a 250 milliárd forintos áfakifizetésre, mert az valóban egy csontváz volt, de azt mondom, hogy önök még nagyobb csontvázat hagynak itt nekünk a végtörlesztéssel, a következő kormányokra. De! Van 528 milliárd forint, amit

egyszerűen eltapsoltak. Föléltek. Ezek tartalékok voltak, az emberek megtakarításai voltak, önök pedig beleöntötték a nagy bödönbe. Kérdés, hogy ki fogja jövőre kipótolni ezt. Folytatódik a magán-nyugdíjpénztári vagyon felélése? Mennyi van még belőle egyáltalán? Talán a gazdaságpolitikai fordulat szükségességét mindenki érzi. Ebben nem csupán szakmai konszenzus van, de már-már Fidesz-politikusok is megpendítették ezt.

Tisztelt Miniszter Úr! Kérem, ne vegye személyeskedésnek, nem azért mondom. De ma nincs már olyan szakmailag megbecsült jobboldali közgazdász, aki nem a minisztériumban dolgozik, hanem valóban szakmai nívóval rendelkezik, aki azt mondaná, hogy az ön által képviselt gazdaságpolitika működőképes. Nincs ma Magyarországon olyan szakmai nívóval rendelkező közgazdász, aki azt mondaná, hogy az egykulcsos adó valóban segítené a magyar gazdaság talpra állását. Itt az elmúlt héten volt egy közleménysunami, amire ön így-úgy válaszolt is. Most hadd ne soroljam a neveket. Ezeknek a nívós közgazdászoknak a javarésze Fidesz-közeli, mégis azt mondják, hogy nem működik az az út, amit ön javasol az országnak. Az egy szakadék. És pont az ön hitelességének a kérdése az, ami a magyar gazdaságpolitikai fordulatot nem teszi lehetővé, ha továbbra is ön áll a minisztérium élén. Az a kérdésem, hogy lesz-e változás a magyar gazdaságpolitikában. Ha lesz változás a gazdaságpolitikában, akkor az az ön személyével lesz összeköthető, vagy végre lemond a miniszteri posztjáról? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Az első körben még Szijjártó alelnök úr kap szót, és utána miniszter úrnak adom vissza a szót. Tessék parancsolni!

SZIJJÁRTÓ PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Urak! Szeretném rögzíteni, hogy az MSZP, a Jobbik és az LMP kezdeményezésére ülünk itt, amikor halljuk azokat a hangzatos politikai nyilatkozatokat, hogy na, aztán velük soha nem működünk együtt, és akkor ide, az idézőjel mögé be lehet helyettesíteni hol az egyik, hol a másik pártot, akkor annak hitelességét kéretik mindig ennyire komolyan venni.

Azt gondolom, tisztelt képviselőtársaim itt, a bizottságban, hogy a részünkről szívesen vállaljuk a vitát a múlttól. Szekeres miniszter úr az elején rutinosan, hiszen mégis csak egy rutinos politikusról van szó, aki miniszteri hivatalt is viselt, gyorsan lezárta a múlttól szóló vita lehetőségét. De mi ebben szívesen részt veszünk. Mert akkor például megvitathatnánk, hogy 2010-re, amikor a nemzeti ügyek kormánya átvette az ország irányítását, hogyan lehattunk abban a gazdasági helyzetben, amiben voltunk, és hogyan lehetett 2002. után 8 évvel abba a gazdasági helyzetbe kerülni, amiben voltunk 2010-ben. Szívesen megvitátjuk azt, hogy a 2002-es GDP-arányos államadósság, ami 53 százalék körül volt, hogyan nőtt 2010-re 80 százalék fölé. Szívesen megvitátjuk azt is, hogy a 2002-ben 5 százalék körül átadott munkanélküliség hogyan lett 11 százalék körüli 2010-ben. Azt is szívesen megvitátjuk, hogy 2010 nyarán azt láttuk a költségvetési törvényben, hogy 3,8 százalék lesz a hiány, viszont amikor kinyitottuk a könyveket, és megnéztük a valós számokat, azt láthatta a nemzetgazdasági miniszter, hogy ha nem tesz semmit, akkor ez a hiány 7 százalék fölé lesz. Mi ezeket szívesen megvitátjuk, kormánypárti képviselők, szívesen állunk ezen vita elé, és nem gondolom, hogy a miniszter úr is ellenkezne, ha mondjuk azokról az élményeiről kérdeznénk, hogy 2010-ben mit érzett a könyvek láttán azok után, ahogyan 2002-ben átadta az ország gazdasági vezetését. Ahogyan az akkori szocialista miniszterelnök mondta, a gazdaság jó állapotban van.

De ha nem akarunk a múlttól vitázni, akkor beszélhetünk a jelenről is. Néhány hónappal ezelőtt szocialista kollégáink nem győzték napról napra hangsúlyozni, hogy a kormány elképesztően, otrombán rossz gazdasági teljesítménye miatt az euró árfolyama az egekben van, most, amikor hónapok óta a legerősebb pontját éri el az euróárfolyam, nem

hallatszik olyan hangerővel a szocialista politikus gratulációja, hogy a magyar gazdaságpolitika kiválósága miatt a magyar gazdaság annyira jól tud teljesíteni, hogy a forint árfolyama majd' 10 százalékkal erősödött az euróval szemben. És nyilván azért nem halljuk a szocialisták részéről ezeket a gratulációkat, mert, mint nagyon jól tudjuk, a reálgazdasági folyamatoknak semmi közük nincs jelen világgazdasági és európai gazdasági helyzetben az árfolyam ugrálásához, azt egészen más tényezők alakítják. Tehát azt szeretném kérni, hogy ha ilyenkor a gazdasági folyamatok hitelességét ilyen jól fel tudjuk mérni, akkor ezt más esetekben is tegyünk meg.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ellenzéki képviselőtársaim azt vitatják, hogy a kormány gazdaságpolitikája, illetve a nemzetgazdaság miniszter sikeres-e. Szerintem, ha lebontunk mindenfajta politikai sallangot a dologról, akkor érdemes csak megnézni a tényeket, és annak alapján szerintem közösen válaszra tudunk jutni, nem is bántottuk meg egymást, nem is vitázunk fölösleges dolgokon. Nézzük meg, hogy 2010-ben fél év alatt sikerült-e a nemzetgazdasági miniszter vezetésével a hiányt 3,8 százalék körül tartani rendkívüli gazdasági intézkedésekkel. Igen, sikerült. Sokat bírálták-e emiatt a nemzetgazdasági minisztert? Nagyon sokat bíralták. Azt mondták, olyat nem lehet tenni az Európai Unióban, hogy bankadót vezessünk be. Azóta egy tucatnyi európai uniós tagországban vezettek be bankadót. Kétségbe vonták-e azt, hogy a nemzetgazdasági miniszter vezetésével a 2011-es hiányt 3 százalék alatt tudjuk tartani? Nagyon sokan kétségbe vonták. Kétségbe vonták-e azt, hogy a nemzetgazdasági miniszter vezetésével a 2012-es hiányunk 3 százalék alatt tud-e maradni? Mit mond az Európai Bizottság? Igen, 3 százalék alatt marad. Mit mondtak? Hogy 2013-ra vajon 3 százalék alá tudjuk-e vinni a költségvetés hiányát? A velünk szemben legkevesebb szimpátiával rendelkezők is maximum 3,25-3,5 százalékról beszélnek, ahonnan egyébként 3 százalék alá hozni a hiányt nem nagy művészet. Ezért is kapott a nemzetközi pénzügyi szervezetekkel való kapcsolattartásért felelős tárca nélküli miniszter mandátumot arra, hogy az IMF-tárgyalásokon nyugodtan biztosítsa a tárgyaló partnereket a kormány elkötelezettségéről, hogy 3 százalék alatt fogjuk tartani a költségvetés hiányát 2013-ban is.

Sokan tették fel a kérdést, hogy el tudjuk-e kerülni jövőre, illetve az idei esztendőben a recessziót? Az IMF legújabb országértékelése 0,3 százalékos gazdasági növekedésről beszél erre az esztendőre. El fogjuk tudni kerülni a recessziót. Szeretnénk-e ennél magasabb növekedési ütemet? Persze, hogy szeretnénk ennél magasabb növekedési ütemet, a jelenlegi gazdasági körülmények között viszont az a tény, hogy Magyarország gazdasága az idei esztendőben növekedni tud, egy kicsi részt a kormány gazdaságpolitikájának is köszönhetően, azt gondolom, megint csak a gazdaságpolitika és a nemzetgazdasági miniszter sikerét mutatja. Azt gondolom, szintén a kormányzati gazdaságpolitika és a miniszter sikerét mutatja az is, hogy az az országvédelmi költségvetés, amit az idei esztendőre ilyen nemzetközi gazdasági körülmények közepette el tudunk fogadni, a nyugdíjasszát teljes egészében a lábára állítja. Mint ahogyan az is siker, hogy az egészségügyi kassa lábra állításának és kiegyensúlyozásának művelete is megkezdődött. És az is siker, hogy az idei esztendőben 200 ezer ember számára fogjuk lehetővé tenni, hogy a Start keretében ne segélyből éljen, hanem értékteremtő munkát végezzen, jóval magasabb, majdnem dupla annyi fizetségért.

És sikeres az arányos adórendszer is. Sokat támadják a miniszter urat ellenzéki oldalról, ezt látjuk, halljuk, sokat támadják a kormányt is az arányos adórendszer miatt. Én pusztán annyit szeretnék kérni ellenzéki képviselőtársaimtól, hogy legyenek belátással arra, hogy bármikor, amikor Magyarországon progresszív adórendszert alkalmaztak, arról mindig, minden egyes esetben bebizonyosodott, hogy annak vesztese a középosztály lett. Mert a leggazdagabbak az esetek döntő többségében mindig megtalálták a lehetőségét annak, hogy valahogyan a terheket eggyel lejjebbi szintre lökjék, különböző módokon, különböző ügyeskedésekkel, adóelkerüléssel elérték, hogy a progresszív adórendszer miatt a lehető legnagyobb teher a középosztályra háruljon. Kormányunk bevallott és felvállalt

gazdaságfilozófiája, hogy a gazdaságot, annak növekedését az új, az átszervezett és megújított országot az alulról nyitott középosztály teljesítményére szeretné alapozni. És az alulról nyitott középosztály számára, amelyhez megfelelő társadalmi mobilitással lehet csatlakozni, a legkedvezőbb adórendszer az arányos adórendszer, amely nem bünteti a munkát, mert nem mondja azt, hogy ha kétszer annyit dolgozol, akkor háromszor annyit adózzál. Bem mondja ezt. Azt mondja, hogy ha kétszer többet keresel, kétszer többet adózol. Emellett, ha megint nem politizálunk, és kiváló ellenzéki képviselőtársaink tiszteletre méltó gazdasági képesítéseik szerint gondolkodnak csak, akkor nagyon jól tudják, hogy óriási bravúrt vitt véghez a nemzetgazdasági tárca, hogy egy olyan adórendszert tudott javasolni, amely egykulcsos, egyszerű, és egy családtámogatási rendszerrel ötvözötte. Mert azzal, hogy az állam elismeri a gyermeknevelés és gyermekvállalás költségeit, elismeri, hogy a fölött nincs neki adókivetési vagy rendelkezési joga, egy óriási bravúr. Azt gondolom, ha nem politizálunk, hanem önök is tisztán gazdaságpolitikai szempontból nézik, szívükre teszik a kezüket, talán még önök is elismerik ezt.

Ugyanígy sikernek gondolom, miniszter úr, tisztelt képviselőtársaim, az államadósság csökkentése irányába tett lépéseket. Persze, itt is halljuk, amikor a különböző intézmények azt mondják, hogy a forint árfolyama miatt az államadósság GDP-arányosan kifejezett százaléka bizony abszolút értékben nem csökkent. Csak az a helyzet, hogy itt megint egy kis önmérsékletet és belátást kell kérnünk. Mert ne almát akarjunk összehasonlítani körtével, mert az soha nem lesz értelmes összehasonlítás. Almát az almával. A magyar gazdaság teljesítményét, a GDP-t forintban mérjük. Az államadósság 40 százalékát meg devizában vették föl. Hogy ez miért így történt, erről megint ne nyissunk vitát. A forint árfolyam, mint előbb itt nagyjából megállapodtunk, a magyar gazdaság teljesítményétől függetlenül, a jelen nemzetközi gazdasági viszonyok között ugrál föl és le. De emellett ne vitassuk el azt, hogy a magyar kormány jelentős lépéseket tett az államadósság csökkentésének irányába. Az IMF minapi jelentése a tavalyi számot 77,7, az idei évi számot pedig 75,5 százalékban állapítja meg. Magas? Hát persze, hogy magas, magasról kellett kezdenünk a csökkentést. Sokkal jobb helyzetben lennénk, a 2002-es 53 százalékot a nyolc éves szocialista kormányzás alatt nem emelték volna föl 82 százalékra.

És én sikernek tartom, tisztelt képviselőtársaim, a foglalkoztatás növekedését is, hiszen túl azon, hogy 42 ezerrel többen dolgoznak, mint egy esztendővel ezelőtt, nem lehet nem észrevenni a munkaerőpiac strukturális átalakulását. Azt, hogy a versenyszférában jönnek létre elsősorban az új munkahelyek, hiszen a közigazgatásban buta szabályok eltörlése miatt azokra a munkahelyekre már nincs szükség, ahol a buta szabályok betartatásán dolgoztak, tehát a közigazgatásban csökken az állások száma. Ezzel párhuzamosan strukturális átalakulás zajlik, és ezzel a versenyszférában jelentősen nő az állások száma, és akik a buta szabályok megszüntetése miatt vesztek el állásukat, a Karrier-híd program segítségével szintén nem maradnak állami segítség nélkül.

Végül engedjék meg tisztelt képviselőtársaim, hogy két, illetve három dologra hadd reflektáljak az elhangzottak közül. Az egyik a fogyasztás kérdése. Többen közgazdasági tanulmányokat folytattunk, sőt, egyikünknek, másikunknak még közgazdasági diplomája is van. Azt tanultuk a Közgazdaságtudományi Egyetemen, hogy a fogyasztást számos tényező befolyásolja. Amikor a családok fogyasztanak, akkor például az őket körülvevő környezet ingatagságát vagy éppen stabil mivoltát is komolyan figyelembe veszik. Ha egy fogyasztó azt az információt kapja lépten-nyomon, éjjel-nappal, hogy az őt körülvevő világ ingatag, nem lehet tudni, hogy mi történik holnap, a nemzetközi gazdaság meglehetősen törékeny helyzetben van, akkor az ő fogyasztási döntéseire ez csökkentő hatással van, és inkább megtakarít, nem fogyasztja el az egyébként rendelkezésére álló összegeket. Tehát mi ne akarjuk már megmondani a családoknak jelen helyzetben azt, hogy a náluk maradt pluszforrásokból mire költsenek. Mert maradt ott pluszforrás az arányos adórendszerrel, a

reálhozam kifizetésével, a csontvázakról beszéltünk az előbb, az áfa-visszafizetési elkötelezettséggel, a társasági nyereségadó csökkentésével. Maradt kint pénz a gazdaságban, maradt kint pénz a családoknál, de a családok most azt a döntést hozták meg, hogy most nem fogyasztják el az összes náluk maradó forrást. Ezért ne vessük meg őket, és ne is akarjuk azokat az időket idézni, amikor adott esetben meg lehetett szabni a családoknak, hogy mit tegyenek a náluk lévő forrásokkal.

Tisztelt Vágó képviselő Úr! Elhiszem, hogy ellenzéki szempontból nehezen emészthető kormányzati álláspont, hogy a nemzeti vagyont nem feléljük, hanem gyarapítjuk. Azt, hogy az egyik stratégiai, közép-európai regionális jelentőséggel, sőt, még azt is mondhatnám, hogy európai kontinentális jelentőséggel rendelkező energiacégben a magyar állam visszaszerzi a részesedését, és ön ezt pejoratív módon tőzsdézésnek nevezi, a maga részéről visszautasítom. Kérem, fogadja el, hogy a nemzeti vagyon gyarapítása fontos gazdaságpolitikai célkitűzése a kormánzatnak.

A harmadik pedig, amire szerettem volna reflektálni, a végtörlesztés kérdése. Szeretném rögzíteni a bizottságban, hogy az LMP álláspontja a végtörlesztés kapcsán az, hogy a családokat inkább a devizahitel-adósság csapdájában kellett volna hagyni. Nagyon remélem, hogy az LMP-sek majd, amikor választókkal találkoznak, ott is nyíltan felvállalják ezt az álláspontjukat, és világossá teszik, hogy itt a Bankszövetséggel történt megállapodás alapján létrehozott végtörlesztési és árfolyamgát-konstrukciókat ellenzik, és szerintük inkább a kormánynak karba tett kézzel kellett volna ülni, és hagyni, hogy a magyar családok jelentős részének feje fölül elvigyék az otthonaikat.

Az utolsó pedig egy személyek megjegyzés, tisztelt képviselőtársaim, hogy a minisztert hogyan támadják és főleg milyen oldali közgazdászok. Nincs új a nap alatt. 2000. és 2002. között, amikor Matolcsy Györgynek hívták a gazdasági minisztert, azt hallhattuk, hogy ezek nem tankönyvi megoldások, ezek nem működnek, így nem lehet gazdaságpolitikát alakítani. 2002-ben Közép-Európa regionális éllovasai voltunk, a munkanélküliség 5 százalék alatt volt, az államadósság ötvenegynéhány százalékon. 2002-ben sikeres gazdaságpolitikát zártunk, akkor is mindenkitől azt hallottuk, hogy ezek nem tankönyvi megoldások. Most sem tankönyvi megoldások alapján haladunk, a jelen környezetben ezt kell tenni. Azt gondolom, az általam felsoroltak alapján mindenki számára világos, hogy sikeres gazdaságpolitikával állunk szemben, és sikerrel miniszterrel ülünk szemben. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Mielőtt miniszter úrnak adom vissza a szót reagálásra, válaszadásra, engedje meg, alelnök úr, hogy két megjegyzést tegyek a hozzászólásával kapcsolatban. Az egyik a felütésnek mondható megjegyzése a bevezető mondatokban, szerencsére aztán erről a pályáról visszatért a szakmai pályára. Tudniillik az, hogy ki kezdeményezte és hogyan jött össze ez a bizottsági ülés, hát kérem, engedje már meg a parlamenti költségvetési bizottságának, azon belül az ellenzéki képviselőknek azt a lehetőséget, amire jogunk van, a végrehajtó hatalom ellenőrzése kapcsán. Ezt nem kell ilyen pikírt megjegyzésekkel kommentálni, hogy ellenzéki együttműködés. Ad absurdum, miért ne lehetne akár együttműködés is egyébként különböző karakterű ellenzéki pártok képviselői között, ha egy nagyon fontos kérdéstről van szó, nevezetesen az ország pénzügyi helyzetéről, nehéz gazdasági helyzetéről. Tehát örülök annak, hogy ezt a megjegyzését nem követte más egyéb, erőteljesebb politikai felhangokkal kísért egyéb megjegyzés, hanem maradt a szakmai pályán.

A másik megjegyzésem pedig az, hogy elhangzott egy védőbeszéd, miközben vádbeszéd még nem is volt. Ön itt egy olyan korreferátumot tartott a miniszter úr védelmében, amire még rá se szorult, hiszen itt vádak még nem hangzottak el, legfeljebb kérdések. *(Babák Mihály: Ne minősítse, elnök úr!)* Köszönöm szépen. Ezt a két megjegyzést akartam elmondani. Természetesen annyiszor szól hozzá, ahányszor jónak látja, nem fogom korlátozni

senkinek sem az idejét a hozzászólásában, csak én is hadd tegyem meg a moderátori pozícióból a magam észrevételeit

Ezek után arra kérem a miniszter urat, szíveskedjék a három hozzászólásra, kérdésekre reagálni, utána folytatjuk a következő körben. Parancsoljon, miniszter úr!

Dr. Matolcsy György válasza

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen a kérdéseket és a megjegyzéseket. Szekeres Imre képviselő úr, azt gondolom, helyesen a népesedéspolitikai metszettel kezdte. Szerintem is ez a legfontosabb, mindannyiunk közös terhe lesz kicsit később, hogy hány magyar gyermek születik, hány magyar munkavállaló és vállalkozó lesz. Szerintem ez a legfontosabb. Természetesen, két felnőtt fiúgyermek apjaként, hogy 9 hónap a gyermekáldás valósággá válásának időtartama, és ez érdekes. *(Derültség.)* Mert az arányos egykulcsos, 16 százalékos új személyi jövedelemadó-rendszer bejelentését, a szándék bejelentését, Balog Ádám államtitkár úrnak, az adóreform első megnyilatkozásai, majd a bizottsági tárgyalások, majd az Országgyűlésben történő tárgyalások megmozgatták a családokban mind a nők, mind a férfiak fantáziáját. Az, hogy 2011 nyarától nagyon-nagyon picivel, 2-3 ezerrel több gyermek születik, mint korábban a magyar családokban, Kopp Mária professzor asszony szokta ezt publikációiban, nyilatkozataiban rendre elmondani, hogy a magyar családokban több gyermeket szeretnének vállalni, csak nincsenek meg a feltételei, annak köszönhető, hogy most egy-két feltételt sikerült javítanunk. Még nagyon sok feltételt kell javítanunk, hiszen nincs megfelelő részmunkaidő, bölcsőde, óvoda, és még nagyon sok minden. De mintha valamilyen pozitív hatása már lenne.

Tisztelt Képviselő Úr! Természetesen, ahogy ezt miniszterelnök úr világosan jelezte, a Magyar Nemzeti Bankra vonatkozó törvényünket több ponton módosítani fogjuk, ha az Országgyűlés ennek eleget tesz. Kilenc pontban kifogásolta az Európai Bizottság a jóváhagyott jegybanktörvényünket, itt két esetben, miniszterelnök úr jelzése alapján mintha jelképes lépések is, fontos lépések is lennének. Ezeket nem kezdeményezzük, de a többi esetben az átmeneti rendelkezések közötti, a PSZÁF és az MNB összevonására vonatkozó jogszabályi rész módosítását fogjuk kezdeményezni. Azért, itt magunk között vagyunk, senki nem lát, nem hall bennünket a nagyvilágból, mondjuk el egymásnak, hogy a kifogásolt jegybanktörvényi részek között többségében olyanok vannak, amelyek a régi jegybanktörvényben is ugyanúgy kerültek szabályozásra, több évtizede ugyanaz a szabályozás, például arra vonatkozóan, hogy a kormány képviselője, jelen esetben a nemzetgazdasági miniszter képviselője jelen lehet a Monetáris Tanács ülésein. Mert mind a két intézménynek vannak sajátos információs forrásai, amit tud a jegybank, azt nem minden esetben tudja a kormány, furcsa módon. Ez a helyzet. A pénzügyi számlák napi elemzése a jegybanknál van. És fordítva, a kormány döntéseket hoz, a kormányülésre előterjesztések kerülnek, és azokról is jó, ha tájékoztatjuk a jegybankot. Így van Csehországban és Romániában, azok is európai uniós tagállamok. A többi esetben is ez a helyzet.

De ha ezt a Bizottság olyan fontosnak tartja, igen, kezdeményezzük a módosítást. De hát máshol is tesznek esküt az alkotmányra. Talán ott nem kellene ilyen módosítást kezdeményezni. Úgyhogy igen, képviselő úr, a jegybanktörvény módosítását kezdeményezni fogjuk, emellett pedig az alaptörvény átmeneti rendelkezései között lévő összevonási lehetőséget visszavonjuk. De azért, megint csak egymás között, jegyezzük meg, hogy ez is egy logikus jogszabályi hely volt, hiszen van egy új alaptörvényünk. Két intézményt nevesít, a Magyar Nemzeti Bankot és a PSZÁF-ot. Lehet, hogy 50 év múlva, 20 év múlva, 10 év múlva, 5 év múlva olyan helyzet alakul ki, hogy az Európai Unió kéri, hogy vonjuk össze. Az Európai Unió tagállamainak többségében egyébként a mikro- és makroprudenciális jogkörök

egy intézménynél vannak. Tehát ha ebben valaki kivetnivalót lát, akkor természetesen mi ezt módosítjuk, nem tartjuk olyan egetverően fontos kérdésnek.

Ami a Költségvetési Tanács jogkörét illeti. Képviselő úr tudja, hogy mi igen jelentősen, az Európai Unióban példátlan módon megerősítettük a Költségvetési Tanácsot. Példátlan az, hogy a Költségvetési Tanács támogató nyilatkozata nélkül nem lehet egyetlen évben sem a költségvetési törvény tervezetét az Országgyűlés elé terjeszteni. Ez sehol nincs így az Európai Unióban, példátlan módon meg kellett erősíteni azok miatt az okok miatt, amelyeket alelnök úr a 2002-2010. közötti időszakról, úgy gondolom, igen helyes és korrekt módon leírt. Tehát olyan élményeink vannak, hogy így mondjam, a 2002-2010. közötti időszakról, olyan fenyegető kockázatot látunk bármikor az államháztartási hiány elfutásában és az államadósság újbóli visszafordításában, hogy ezt szükségesnek tartjuk.

Az érdekegyeztetésben létrejött egy, az Európai Unióban többségi új rendszer. A Nemzeti Társadalmi és Gazdasági Tanács egy olyan intézmény, amely az érdek-összehangolásnak egy, az Európai Unió nyugati államaiban évtizedek óta megszokott intézményi kerete. Mit értünk el? Nálunk volt máshogy. Most ez az intézmény, ahogy ezt működésének első hónapjai már bizonyítják, igen jól tudja ezt kezelni. Azt gondolom egyébként, hogy ágazati szinten szükség van új ágazati érdekegyeztetési keretekre is, ezeket a munkavállalók és munkaadók meg fogják teremteni.

Ami a magán-nyugdíjpénztári megtakarításokat illeti. Itt azt gondolom, világosan kell látnunk, mindenfajta részrehajlás nélkül el kell mondanunk, hogy ez egy óriási hiba volt Kelet-Közép-Európában a magán-nyugdíjpénztári rendszer kötelező módon történő bevezetése. Amikor az akkori francia pénzügyminiszter asszonynak, aki most egy nagy intézményt vezet, ami egy nagy víz az óceánon túl, felvettem, hogy esetleg Franciaország bevezetné-e a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszert, akkor világos választ adott. Soha nem ütnék ilyen rést a francia költségvetésen. Ez a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszer 1998. január 1. és 2010 vége közötti időszakban évente a bruttó hazai termék 1,3-2 százaléka közötti rést ütött. Ez 2011-ben 400 milliárd forint lenne. Egyébként ez ugyanaz a szám, mint amit az arányos egykulcsos adórendszer kiengedett a középosztálynak. Ugyanaz a 400 milliárd forint, és akkor látjuk is, hogy mi a forrása igazából az arányos, egykulcsos adórendszernek.

A józanság az, hogy nem engedjük, hogy a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszer a kelet-közép-európai uniós tagállamok közül Magyarországon elsőként tartósan ilyen lyukat üssön. Egy sor más állam követi a példánkat. Látták talán, hogy a portugál kormány arról döntött, hogy a bankrendszerben, pénzügyi rendszerben felhalmozott magán-nyugdíjpénztári vagyonokat bevonja a portugál állami pénzügyek finanszírozásába. Egy sor államban eltérítették a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszerbe történő befizetéseket a költségvetés felé. Ez egy józan átalakítás volt, nem államosítás, mert mindenki önként döntött, a mintegy 3 millió korábbi pénztártag 97 százaléka saját jogon hozta meg a döntését. A magán-nyugdíjpénztári rendszerből egyébként, és ez a 2011-es költségvetés pénzforgalmi és eredményszemléletű számának különbsége mögötti igazi ok, olyan kifizetéseket teljesítettünk, amelyeket nem tudtunk volna máshonnan teljesíteni. Nem tudtunk volna találni még egyszer 250 milliárd forintot az Európai Bizottság áfa-visszatérítésre vonatkozó döntésének fedezetére. És valljuk be egymás között, hogy mintegy 1200 milliárd forintnyi gazdaságélénkítési forrást tettünk be a gazdaságba 2011-ben. Nagyon nagy biztonsággal tudom a tisztelt bizottságnak állítani; hogy enélkül a gazdaságélénkítési forrás nélkül Magyarország növekedése mínusz lenne 2011-ben, a fogyasztás zuhant volna, a beruházások még jobban zuhantak volna ahhoz képest, ahogyan zuhantak. És az egész költségvetés tarthatatlan lett volna.

Ami a válságadók, illetőleg a bankadó felének kivezetését illeti, tehát hogy hol van ennek a forrása a 2013-as költségvetésben, erre egyértelmű a válaszunk, ez a Széll Kálmán

terv. A Széll Kálmán terv szerkezeti reformjait bizony végig kell vinni. Itt megint biztatóak a jelek, hogy 83 százalékban teljesültek a 2011-es előirányzatok, az 550 milliárd forintos egyenlegjavítás, 902 milliárd forintos célunk van a szerkezeti reformok nyomán az egyensúlyjavításra 2013-ban. Nos, ez az a forrás, ami fedezetet kell hogy nyújtson, ezen belül a közösségi közlekedés átszervezése, igen, képviselő úr, az elektronikus útdíj bevezetése, ezek mind benne vannak a Széll Kálmán tervben, ezeket végre kell hajtánunk. Nos, ez az a gazdaságpolitika, ami egy átmeneti időszakban egyszeri forrásokhoz rendel költségvetési kiadásokat és később a szerkezeti reformok révén tartós forrásokat rendel a kiadásokhoz.

Nem emeltük 3 százalékkal a munkaadói járulékot, hiszen az új néven futó járulék a 24 százalékos korábbi munkaadói nyugdíjjárulékot és a 3 százalékos egészségügyi járulékot váltja fel, tehát nincs emelés. A munkavállalói járulék emelésére kerül sor 1, százalékban. Egyértelműen hitet tudok tenni a 10 százalékos társasági adó mellett. Több társasági adó folyt be a tervezetthez képest 2011 végéig, persze a részletes adatokat majd tavasszal tudjuk a bizottságnak bemutatni, és azt gondolom, ez az adóreformunk másik olyan fontos területe, amikor azt mondhattuk magunknak is meg a világnak is, hogy egy adócsökkentés adótöbblettel jár. A tervezetthez képest adótöbblettel. És az 500 millió forintos profithatárig nagyon sok céget megmozdított. A progresszív adózásról igazából alelnök úr véleménye az én véleményem. Minden országban lehet progresszív adózást fenntartani, ahol erre van pénz. És ahol történelmileg erős a középosztály. De nem mindenki fogja tudni fenntartani a progresszív személyi jövedelemadóztatást a jövőben. Nem véletlen, hogy az amerikai republikánus elnökjelöltek többsége az egykulcsos, ők nem mondják, hogy arányos, adórendszer mellett van. Az Egyesült Államokban sem tartható fenn a progresszív adózás. Munkaellenes. Munkahelyteremtés-ellenes. Gyermekvállalás ellen hat. Úgyhogy nagyon-nagyon fontos eleme a magyar gazdaságpolitikának az adórendszer teljes átalakítása, a munkahelyteremtésre, a munkavállalásra és a fehéritésre vonatkozó adófilozófia gyakorlatban történő érvényesítése. És azt kell mondanom, hogy az első, nagyon-nagyon kicsi jelek azt mutatják, hogy a társasági adónál is jó úton vagyunk.

Még egyszer tehát, az első gazdaságpolitikai szakasz, gazdaságpolitikai fordulat 2010 közepén történt megindítása után az első szakaszban egyszeri forrásokból képesek voltunk fenntartani a magyar gazdaságot a nulla feletti szinten, a növekedést is, a fogyasztást is. Nem becsülném tehát le azt, hogy szeptemberben és októberben 0,6-0,6 százalékkal bővült a fogyasztás, és novemberben már 1,1 százalékkal. Ez egy nagyon-nagyon jó adat. Gondoljunk arra, hogy mögötte a svájci frank és az euró árfolyama miatt az egymillió devizahiteles esetében 30-40 százalékkal nőtt a teher. Gondoljuk el, hogy az üzemanyagár-változások legalább 25 százalékkal növelték a terheket. Az élelmiszerárak változása 10-15 százalékkal növelte a családok terheit. Egészen bizonyosan állíthatjuk, vannak erre számításaink, hogy ha nem tartjuk fenn a gazdaságélénkítési forrásokkal a magyar gazdaságban a jövedelemszintet 2011-ben ezekkel a különleges, egyszeri, nem hagyományos intézkedésekkel, akkor zuhant volna a fogyasztás és nyomában minden más adat.

Vágó Gábor képviselő úr a 2011-es februári 250 milliárd forintos első zárolásra kérdezett rá. Igen, január-februárban már egészen más évet rajzoltak fel az Európai Unió agytrösztjei. Nem véletlen, hogy februárban hoztuk meg ezt a döntést. Amit még pozitívan láttak 2010 második felében, azt egészen sötétben látták 2011-re. És nekünk lett igazunk, az Országgyűlésnek, hogy végrehajtotta ezt a zárolást. És utána a kormány meghozta a végleges zárolásra vonatkozó döntését. Nagyon jó, hogy megtettük, hiszen ez is szükséges volt a technikai szufficit mögötti valódi 3 százalék alatti hiány teljesítéséhez. A tartalék 320 milliárd forintos, szeptember 30-ig nem felhasználható része elegendő, mai tudásunk szerint mindenképpen elegendő. Ez egy óriási tartalék. A 100 milliárdos általános tartalékkal együtt ez egy óriási tartalék, 420 milliárd forint, az eddigi költségvetésekben szokatlanul nagy tartalék, és azt gondoljuk, hogy ez elegendő. Egyébként szeretném jelezni, hogy a magyar

gazdaságpolitikát azért is támadják sokan nem belül, kívül, mert megszorítások nélkül érte el azokat az eredményeket, amelyeket elért 2010-ben, 2011-ben nemhogy megszorítások nem voltak, arra emlékeztető lépések nem voltak. Pont ezért támadnak minket éjjel-nappal, mert túl sok pénzt engedünk ki a gazdaságba. El is neveztek minket, hogy keynesiánus gazdaságpolitikát folytattunk. De jó barátunk, Keynes azt javasolta nekünk, hogy jó időben tegyél félre, rossz időben kölsél többet. Mi éppen ezt tettük. És 2012-ben és 2013-ban pedig már a szerkezeti reformokból, a hatékonyságjavulásból jön a megtakarítás. Ez nem azt jelenti, hogy nincs a költségvetésünkben több mint 600 milliárd forintos adóemelés. Képviselő urak tudják, de ezek olyan adóemelések döntő többségükben, amelyeket tovább lehet vezetni, és természetesen többletinflációs hatásuk van, de mégis csak fenntartja a költségvetés 2,5 százalékos hiányszintjét.

Bizonytalanság. Ezzel sokan sokszor vádolnak bennünket, és azt gondolom, ez igaz. Hiszen a világ, az örökölt helyzet, az eurózóna válsága hihetetlen bizonytalan környezetet jelent számunkra. De azért a magyar gazdaságpolitika, fölötté a politika és a társadalompolitika alappillérei mindenki számára világosak. Mindenki számára. Foglalkoztatásbővülés, növekedés pozitív tartományban tartása, szerkezeti reformok és ezek révén fenntartható egyensúly. Hogy ezt mi nem hagyományos lépésekkel értük el? Igen, minden kritikát el kell fogadnunk, ezek nem hagyományos lépések. Sem a bankadó, aelnök úr jelezte, már 14 országban van bankadó, amikor bevezettük, egyedül voltunk. Igen, a krízisadók sem hagyományosak. Nem volt másnak eddig ereje, hogy megváltoztassa a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszert más országokban. Szeretnék, csak nincs meg hozzá a politikai erejük. Pedig ez egy józan, okos lépés. Úgyhogy ezek nem hagyományos lépések, de azt kell mondanom, képviselő úr, hogy már nincsenek hagyományos lépések. Ha megnézi az Európai Központi Bank új elnök utáni politikáját, akkor nem véletlen, hogy távoznak az Európai Központi Bankból azok a vezetők, akik nem értenek egyet a nem hagyományos működéssel. És azt gondolom, hogy Mario Draghi, az új elnök kitűnő munkát végez. Ezt kellett volna a válság első pillanatától kezdve csinálni az Európai Központi Banknak. Miután nem vagyunk eurózóna-tagok, talán nem kapunk kritikát, hogy ezt mondom, hiszen ez csak egy jóindulatú tanács, most már az Európai Központi Bank nem hagyományos politikát folytat. Amikor kibocsátott 490 milliárd euró többletlikviditást a pénzügyi rendszerbe, és majd most megint több százmilliárdot néhány héten belül, ezért bírálják az Európai Központi Bankot, hogy nem hagyományos módon működik. Ezt az alapító okirat szerint nagyon rossz néven veszik sokan, de nem lehet hagyományos módon még az Unió leggazdagabb eurózónájában sem megoldani a felvetődő rendkívüli éles helyzetet.

Tisztelt Képviselő Úr! A 16 százalékos arányos egykulcsos adórendszer a középosztálynak jogosan hagyott pénzt, jogosan, hiszen eddig volt helytelen elvenni tőle. Ez a 400 milliárd forint nagyon kellett ahhoz, hogy a 2011-es évben a magyar gazdaság a víz felszíne felett maradjon. És számszakilag a forrása a kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszer szinte fillérre azonos, 400 milliárd forintos része.

Az elektronikus útdíjat nem véletlenül tettük be a Széll Kálmán tervbe. Azt gondolom, hogy a kormány és az illetékes tárca, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium a következő hónapokban hathatós lépéseket fog tenni, hogy mielőbb bevezethessük az elektronikus útdíjat. Nem helyes politika az, hogy más kihasználja az országon áthaladó tranzitforgalmat, megadóztatja, vagy hozzájárulásra készíti őket, mi pedig nem. Ez nem helyes dolog, különösen akkor, amikor mégis csak a pénzügyi és költségvetési helyzetünk kifeszített. Úgyhogy ezzel én mélyen egyetértek, ahogy egyébként a közösségi közlekedési megtakarítások átszervezésével is.

Képviselő úr kérdezi, hogy mennyire rúg még a korábbi kötelező magán-nyugdíjpénztári vagyon piaci értéke. Ez mindennap más. Vannak likvid és illikvid elemek. Tehát tetemes összeg van még abból a forrásból. Azt gondolom, hogy ha a kint maradt 3

százalék, 93 ezer ember úgy dönt, hogy visszahozza a vagyonát az állami rendszerbe, hogy ne 75, hanem 100 százalékos állami nyugdíjat kapjanak a '98. január 1-je utáni időszakra, akkor ezzel a vagyonnal ugyanúgy kell sáfárkodnunk, államadósság-csökkentésre kell fordítanunk, vagy pedig a nyugdíjreform és általában a szerkezeti reformok finanszírozására kell felhasználnunk.

Végül, tisztelt képviselő úr, nehéz úgy az, hogy ki a baloldali és ki a jobboldali közgazdász, mert a közgazdaság inkább hagyományos és nem hagyományos terepre bomlik ma már. Az a személyes véleményem, még azt is mondhatom természetesen, hogy elfogult vagyok. Azonban azt szeretném csak mondani ezzel kapcsolatban, hogy megértem az összes kritikust, aki mondjuk a kormányt, a miniszterelnök urat, de inkább magamat veszem előre, hogy a kérdésre pontosan válaszoljak, kritizálják. Nagyon nehéz elfogadni, hogy elmúlt a hagyományos tankönyvi gazdaságpolitikai módszerek világa. Mindenhol elmúlt. Az Egyesült Államokban, az Egyesült Királyságban, ha megnézi a brit gazdaságpolitikát, csak nem hagyományos lépést lát, az Európai Központi Bank esetében. Minél előbb megtaláljuk a nem hagyományos, innovatív, józan új megoldásokat, annál jobban járunk. Megértem a kritikákat. Megértem azokat, akik nehezen szakítanak azzal a jól eső biztonsággal, hogy minden megvan a tankönyvben. Nincs meg. Ennek az új világnak, ami 2008 októbere után kialakult, nincs és nem is biztos, hogy lesz tankönyve. Vagy pedig annak nagyon nagyon kell lennie, hogy mindenki beleférjen Ázsiában, Észak-Amerikában vagy pedig az Európai Unióban.

Szijjártó Péter alelnök úrral mélyen egyetérték, hogy 2010 közepén gyakorlatilag kilátástalan pénzügyi helyzetet örököltünk. Talán a gazdasági helyzetre nem merném mondani, alelnök úr sem mondta, de a pénzügyi helyzet valóban kilátástalan volt. Képzelmünk el, hogy volt egy Nemzetközi Valutaalap, európai uniós, világbankos megállapodásunk, amelyben volt egy 3,8 százalékos deficit. És a miniszterelnökünknek azt mondták Brüsszelben, lehet, hogy 7 százalék, de neked 3,8-at kell hoznod. És valóban tehetünk volna egy több százmilliárd forintos megszorítás, és nem tettük meg. Persze, ennek van ára. Ezért támadnak minket olyanok, akiknek más az érdeke. A krízisadóban részesített vagy áldozatvállalásra, tehermegosztásra kért üzleti csoportok nem szeretik ezt. De három évre kértük az áldozatot, három év után ki is vezetjük a válságadókat. De ez egy kilátástalan helyzet volt.

Alelnök úr azt kérdezte, hogy mit éreztem. Ez egy nagyon tapintatos, kedves, baráti kérdés, hiszen mit számít, hogy egy miniszter mit érez. De azért a bizottságban, így, egymás között elmondanám, hogy rendkívüli rosszul éreztem magam, amikor először megjelentem 2010. június elején Brüsszelben, az ECOFIN pénzügyminiszteri tanácsában, és Görögország mögött voltunk. Vagy előtt. Kinek hogy tetszik. Nekem egyik sem tetszett. Azt mondták, hogy a görögöknél nagy baj van, de a magyaroknál?! Azok még borzalmasabbak. És tudják a tisztelt bizottsági tagok, hogy miért? Mert 2004. óta mi voltunk az egyetlenek, akik soha semmilyen költségvetési hiánycélt nem tartottunk be. Kétszeres deficit eljárás alatt voltunk, egyetlenként az Európai Unióban, és a hagyományos gazdaságpolitikai eszközrendszerben ők nem láttak megoldást. És igazuk volt. A hagyományos eszköztárban nem volt megoldás. Csak hát egy más gazdaságpolitikai iránytűt használtunk. Úgyhogy Görögország előtt a legveszélyeztetettebb ország voltunk, és az eurózóna egész déli sávja odakerült, odakerülőben van, hasonló helyzetben van, mint akkor Görögország volt, szerencsére nem olyan mélységben és nehézségekkel, de mi nem. Mi nem. Mindenki elismeri, hogy megállítottuk, legalább megállítottuk az államadósság növekedését. És mindenki elismeri, hogy 3 százalék alatti hiányt hozunk, ami sokakat meglepett, hogy ezt el is ismeri az Európai Bizottság 2012-re. A hetedik legalacsonyabb hiánnyal prognosztizált bennünket az Európai Bizottság. Ez hihetetlen váltás, fordulat a jó irányba. Kockázat van benne, óriási kihívások vannak, minden

Széll Kálmán terves pontunkban előre kell menni, de nem ott vagyunk, ahol voltunk 2010 közepén.

Körtét és almát tényleg nem lehet összehasonlítani, hiszen nagyjából az államadósságunk fele van devizában, a másik fele forintban. Az államadósság kétharmada a külföldiek kezében van közvetlenül és közvetve, az új állampapír-eladások nagyjából fele-fele arányban vannak külföldi-külföldi és belföldi szereplők kezében. De a 40 milliárd euró körüli, devizában fennálló államadósságot nem forintban fogjuk visszafizetni. Azt nem érinti a forint árfolyama. És fordítva, a forintban fennálló államadósságot szintén nem érinti a forint árfolyama semmilyen módon. De ha még valaki ezt vissza is kívánja adni, mert szereti a gyümölcskosarat, benne van, de akkor is megállítottuk az államadósság növekedését. Ez óriási eredmény. Nyugodtan, nagyon szerényen, mert nagyon sérülékenyek, nagyon kiszolgáltatottak vagyunk, nagyon erős a pénzügyi függésünk, és nagyon erős a pénzügyi függésünk a piaci hozamoktól, nagyon erős a függésünk a forint árfolyamától. Minden igaz. De mégis csak arról van szó, hogy 2008. után a magyar államadósság, a bruttó hazai termék 82 százalékáról például most 80 százalék alá került ilyen árfolyam mellett, az eurózónáé pedig 80-ról 90 százalékra emelkedett. Azért az eurózóna fejlettsége, gazdasága és Magyarország fejlettsége, gazdasága között van némi különbség. Ők 80-ról 90 százalékra növelték az államadósság-szintjüket, mi pedig megállítottuk, illetve lefelé hoztuk.

Teljes mértékben egyetértek, és erről már volt szó, nem ismétlem meg, a progresszív adózás kifejezetten káros volt, és káros lenne Magyarország számára. Adóelőnyünk van, használjuk ki, erősítsük a középosztályt. Végül, azt gondolom, az is igaz, hogy minden olyan gazdaságpolitikai eszközt, amellyel 2010-ben, de inkább 2011-ben fenntartottuk Magyarországon a jövedelmi szintet, a növekedést, a fogyasztást, mindig újra és újra stabilizálni kell. Ebben teljesen egyetértünk, ezt mondták többen, alelnök úr is, meg még néhány hozzászóló, tehát minden egyes új döntésnek felelősnek kell lenni, mértéktartónak kell lenni, és bizalomépítőnek kell lenni. Kiszámíthatónak abban az értelemben mindenképpen, hogy minden partnerünk tudja pontosan, hogy számunkra az államadósság csökkentése a legfontosabb, a hiánycél tartása, mert ha 2,8 százalék alatt van a deficit, akkor automatikusan, ha kicsivel is, de csökken az államadósság szintje, a foglalkoztatás bővítése és a növekedés pozitív tartományban tartása. És mindez szerkezeti reformokkal bővítve. Ez egy kiszámítható gazdaságpolitika, igen, de nagyon sok érdeksérelemmel jár. A másik lehetőség azonban az lenne, hogy mindenkinek, a középosztálynak, az üzleti szektornak, az önkormányzatoknak vagy a családoknak a jelenleginél nagyságrenddel nagyobb terhet kellett volna és kellene vállalnia. Ez a magyar különleges helyzet, és ezért érzem aszimmetrikusnak a folyamatot, ezért nem érzek különösebb bánatot egyes bírálatok miatt. Előbb-utóbb mindenki rájön arra, hogy sok lehetőség volt, de valójában voltak hagyományos és nem hagyományos eszközök. Hagyományos eszközökkel nem lehetett volna Magyarországot stabilizálni. Köszönöm szépen.

További kérdések, észrevételek

ELNÖK: Mi is köszönjük, miniszter úr. Az első kört ezzel a reflexióval lezártuk. Következik a meghallgatás második körében elsőként Molnár Oszkár képviselő úr. Tessék parancsolni!

MOLNÁR OSZKÁR: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Helyettes Államtitkár urak! Kedves Bizottság! Először engedjék meg, hogy Szijjártó Péter alelnök úr néhány gondolatáról mondjam el a saját véleményemet, amit itt a bevezetőben a múlttal kapcsolatban mondott. Mindenki egyetért abban, azt hiszem, ebben az országban, hogy hihetetlenül nehéz örökséget örökölt a Fidesz-kormány 2010-ben, a választások után.

Viszont azt is hozzá kellene tenni, hogy a magyar választók hajszálpontosan tudták, hogy milyen helyzetet hagy örökül az előző kormány az új kormánynak, hiszen áprilisban a választásokon nem véletlenül kapott kétharmados bizalmat a Fidesz és a KDNP kormánya.

Engedjék meg, hogy egy, mondjuk úgy, egyszerű vidéki és vidéken élő képviselő szemével néhány gondolatot elmondjak, és néhány ponton tényszerűen cáfoljam azokat a miniszter úr, illetve alelnök úr részéről elhangzott dolgokat, amelyeket pozitívként tüntettek föl, holott ezek korántsem csapódnak le a mindennapi életben, sem a lakosságnál, sem a vállalkozásoknál pozitívan. Folyamatosan jegyzeteltem, ahogy itt hallottam miniszter úr, illetve alelnök úr mondanivalóját, ezért nem lesz összefogott, amit mondok, sorrendben haladok. Hivatkoztak mind a ketten arra, hogy a tavalyi esztendőben 42 ezer fővel nőtt a foglalkoztatottak száma. Kérem szépen, statisztikailag lehet. De! Ez a 42 ezer fős foglalkoztatás-növekedés négyórás közfoglalkoztatásból adódott, aminek semmi értelme nem volt. Kidobott pénz volt az ablakon. És több százezer embert foglalkoztattak 2-3 hónapra négyórás közfoglalkoztatásban, persze, hogy hihetetlen mértékben növekedett a statisztika, de önök új országot építenek, önök próbáljanak meg a kommunikációba is új szint hozni, és mondják el az igazat tisztességesen, hogy igen kérem, statisztikailag ennyivel nőtt, de ezért, mert több százezer embert foglalkoztattunk egy-két hónapra négy órában.

A bankadó bevezetése. Kérem szépen, én is rendelkezem svájci frank alapú lakásvásárlási hitellel, 2006-ban vettem föl. Azóta, amióta bevezették az úgynevezett bankadót, a bankokra kirótt adót, az a bank, amely az én számlámat vezeti, különböző címszavak alatt különböző terheket ró rám. Havi 15 ezer pluszt kell fizetnem ilyen-olyan címen azóta a banknak. Kérem szépen, mondjuk már ki egyszer világosan, a bankadót a lakosság fizeti meg. A magyar lakosság fizeti a bankadót, nem a bankok. Mi fizetjük, akik hitelt vettünk föl. Legyenek szívesek ezt is elmondani.

Fölhozta miniszter úr a MOL-részvények megvásárlását usque 500 milliárd forint értékben. Azt gondolom, többen vannak ebben a teremben is, akik tudják nagyon jól, hogy az elmúlt esztendőben, főleg az előző ciklusban a nemzeti vagyon ügyében úgy parlamentáris szinten, mint utcai politizálás szintjén különböző, elég komoly tüntetéseken sokszor szót emeltem a nemzeti vagyon megmentése érdekében. Nagyon dicsérendő a kormány szándéka, hogy a nemzeti vagyont megpróbálja óvni és őrizni. Viszont azt gondolom, hogy az 500 milliárd forint elköltésekor lehet, hogy át kellett volna gondolni, hogy ha a magyar lakosság érdekét sokkal komolyabban nézzük, mint ahogy jelen pillanatban folyik a kormány részéről, akkor talán célszerűbb lett volna a Horn-kormány által értékesített energiaszektor egy részét visszavásárolni a német állami tulajdonosoktól. Azzal biztos, hogy a magyar lakosság érdekét szolgáltuk volna, ha nem azt a MOL-részvénycsomagot vásároljuk vissza, hanem mondjuk az energiaszolgáltatókat. Mert az energiaárak, akár a gáz, akár az elektromos energia árai, tudjuk nagyon jól, hogy hol járnak.

A Start programról szó volt, 200 ezer új munkahely lesz ebben az esztendőben. Rendkívüli módon várjuk, mint polgármester mondom most, nagyon várjuk, hogyan fog működni a Start program. Tegnap információim szerint az edelényi munkaügyi kirendeltség, nem azért, mert, bocsánat a kifejezésért, hülyék dolgoznak ott, nem tudja, mi fog történni február elsejétől, ugyanis a minisztériumból nap mint nap más és más utasítást kapnak, és nap mint nap más információval látnak el bennünket, polgármesteri hivatalokat, hogy hogyan tudjuk majd alkalmazni a közfoglalkoztatottakat. Jelen pillanatban úgy néz kik, hogy a 11 ezres lélekszámú Edelényben összesen 25 főt tudunk foglalkoztatni ebben az évben, öthónapos keretben, és ebből kell ellátni a köztisztaságot, ebből kell kisegíteni az intézményeinket, a hivatalt, satöbbi. Itt tartunk most a Start munkaprogrammal. Nagyon kíváncsi leszek, hogy fog ebből létrejönni a 200 ezer munkahely.

Miniszter úr, most egy kérdést fogok föltenni, természetesen majd a végén szeretném, ha válaszolna rá, utána még sok megállapítás lesz. Hihetetlen mértékű az építőiparban a

körbetartozás ebben az országban. Azt is el kellene mondani, hogy a legnagyobb adós a magyar állam. A magyar állam generálja a körbetartozásokat. Az a kérdésem, mit szeretnének tenni a jövőben azért, hogy ez a rendkívül feszítő, rendkívüli feszültségeket generáló helyzet megszűnjön. Ugyanis mindannyian tudjuk, hogy az építőipar a gazdaság egyik motorja, tehát ezt föl kellene szabadítani valahogy, és ezt nem kritikaként, hanem kérdésként szeretném megfogalmazni, mert nagyon-nagyon sok építőipari vállalkozás várja azt, hogy történjen valami, és ne kelljen az állam által finanszírozott, akár önkormányzatokon, akár egyéb csatornán keresztül elvégzett beruházások befejezése után hónapokat, féléveket, vagy esetleg éveket várni arra, hogy kifizessék az elvégzett munkájukat.

Az ez évi költségvetéssel kapcsolatban, miniszter úr, amikor a költségvetést megkaptuk, amelyet ön nyújtott be a kormány részére, egyet kell értenem önnel abban, hogy ennek az országnak a gazdasága rendkívül jó helyzetben van. Megmondom azt is, hogy miért. Nem lehet rossz helyzetben egy olyan ország gazdasága, amely megengedhet magának olyan presztízsberuházásokat, mint a Kossuth tér történelmi rekonstrukciója, mint a Kossuth tér előtti mélygarázs építése, mint a debreceni nagyerdei stadion építése. Hangsúlyozom, ebben a gazdasági helyzetben. Ezek a beruházások 2012-2013-2014-ben 30 milliárd forintba fognak kerülni. Tudniillik megkértem a helyettes államtitkár urat az egyik bizottsági ülésen, hogy legyen kedves, küldje meg nekem írásban, hogy menyibe fog kerülni összesen ez a két beruházás. Ezek presztízsberuházások. Nem akarom a parlament volt humoristáját idézni, hogy ebből mennyi lélegeztető készüléket lehetne venni, mert nem akarom elviccelni, de miniszter úr, ha ilyen nehéz helyzetben van az ország, akkor ezt a 30 milliárd forintot miért nem a kis- és középvállalkozások megsegítésére használják fel? Uram bocsá', hajszálpontosan ezer kilométer alsóbb rendű út aszfaltozására lenne elegendő ez a pénz. Tudják nagyon jól vidéken élő képviselőtársaim, még a fideszesek is, hogy milyen lehetetlen útviszonyok között lehet közlekedni a kistelepülések között, az ország szinte minden részén. Ezt is meg lehetne ebből csinálni, és nem ilyen presztízsberuházásra kellene fordítani ezt a 30 milliárd forintot.

Alulról nyitott középosztályról beszélt Szijjártó Péter alelnök úr. A középosztály alulról nyitottságát pont most zárták be a felsőoktatási intézményekben az államilag finanszírozottak létszámának drasztikus csökkentésével. Hogy fog tudni elmenni egy vidéki szegény család gyermeke egyetemre, főiskolára, hacsak nem lángész, és nem tud államilag finanszírozott helyre kerülni. Ezzel egy nagy pofont adnak a felzárkózni vágyó és rendkívül jó eszű gyermekeknek, diákoknak.

Vitatkozom azzal is, szintén Szijjártó alelnök úr említette, hogy hihetetlen mértékben csökkent Magyarországon a rossz törvények végrehajtása, magyarul a bürokrácia. Én polgármesterként tiltakozom ez ellen, nem igaz. Hihetetlen mértékben növekszik a bürokrácia Magyarországon, a polgármesteri hivatalokra folyamatosan rakják a terheket a különböző minisztériumok részéről, a parlament által megalkotott törvények egyre nagyobb terheket rónak az önkormányzatokra, és nincs kivel ellátni, mert a dolgozóink már egyszerűen éjjel-nappal dolgoznak azért, hogy teljesíteni tudjuk azokat a kötelezettségeinket, amelyeket meg kell tennünk ahhoz, hogy egyáltalán el tudjuk készíteni a költségvetésünket.

Végezetül, miniszter úr, ön azt mondta, hogy önök ezt az eredményt, amit elérték, megszorítások nélkül érték el. Akkor azt mondja meg nekem, legyen szíves, miniszter úr, miért nyomorog az ország jelentős része, miért él a létminimum alatt az ország lakosságának még jelentősebb része. Nézzenek szét vidéken, hogy élnek az emberek! Ha nem volt megszorítás, akkor miért így élnek az emberek, miniszter úr? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kormányoldalon nem látok jelentkezőt. Meghallgatunk még egy hozzászólást, és utána tartunk öt perc technikai szünetet. Most következik, mégis csak a kormányoldalról, Balla képviselő úr.

BALLA GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Vágó Gábor képviselő úr felvetésére röviden reagálnék, mert miközben hallgattam képviselő urat, megerősödött bennem egy vélemény, mégpedig az, hogy egyetértek Schiffer Andrással, hogy lemondott az LMP frakcióvezetéséről.

Ami pedig Szekeres képviselő úr kérdésnek álcázott véleményét illeti. Képviselő úr, az okos ember arról ismerszik meg, hogy a múlt hibáiból le tudja vonni a következtetéseket, és attól, hogy nincs ma könnyű helyzetben Magyarország, nem azt akarja bizonygatni, hogy mindent ugyanúgy csinálna, mint korábban. Nem azt akarja mindenáron bebizonyítani, hogy az a nyolc esztendő, amelynek azért ön legalábbis tevékeny részese volt, nem csak képviselőként, hanem miniszterként is, az egy kiváló teljesítmény volt. Azok a javaslatok, amelyek látszólag jól csengenek, és amiket ön megpróbált megfogalmazni, meg ezzel országot járni, és a vidéki sajtóban is mindenhol elmondani, nem mást tartalmaznak, mint azt a fajta gyurcsányi vagy szocialista gazdaságpolitikát, amelyet önök nyolc éven keresztül folytattak. A társasági adó emeléséről beszélt, a személyi jövedelemadó emeléséről beszélt, ergo, azt gondolom, a szocialistáknak Gyurcsánnyal vagy anélkül, ugyanaz a megoldásuk mindenre. Ugyanazt gondolják, mint amit gondoltak az elmúlt 8 esztendőben. Pedig, képviselő úr, az mégsem lehet talán véletlen, hogy oda jutottak, ahová jutottak. Az emberek mégis csak értékelték azt a gazdaságpolitikai teljesítményt, amit önök nyújtottak. Azt gondolom, nem értékelték feltétlenül. Sőt, azt gondolom, nagyon-nagyon világosan láttak. Úgyhogy legalább annyit jó lett volna, ha tanulnak belőle, hogy most a bírálatként elmondott véleményükben legalább mást fogalmaznak meg, mint amit egyébként az elmúlt nyolc évben tettek.

Mert az elmúlt nyolc esztendőnek ténylegesen olyan hatásai voltak Magyarországra, amik elvitathatatlanok. Olyan hatásai, amelyek egyébként választ adnak Molnár Oszkár kérdésére is, hogy miért szegények az emberek. Azért szegények az emberek, tisztelt képviselő úr, mert sikerült totálisan csődbe vinni, eladósítani Magyarországot. Eladósítani az embereket, eladósítani az önkormányzatokat, és eladósítani a magyar államot. A tetejében olyan módon, amiből a kilábalás bizony nem egyszerű. És nem is mindig látszik talán egyből. De azok a jelek, amelyekről miniszter úr beszélt, mind a foglalkoztatásban, mind a GDP alakulásában, legalább némi biztatásra mindenképpen utalnak. Ellentétben azzal, amit önök évről évre mutattak, évről évre csak azt lehetett látni, hogy sehová nem vezet, sehová nem fog vezetni az, képviselő úr, ha például ön a társasági nyereségadót újra föl akarja emelni. Lehet, hogy jövőre majd még jobban fel akarja emelni, azután meg még jobban fel akarja emelni. Ezzel nem lehetett fönntartani a magyar költségvetés működését, hiszen folyamatosan eladósodtunk, ez is világosan látszik, ugyanakkor nyilvánvalóan le lehetett rombolni a teljes magyar gazdaságot.

Természetesen nem vitatom el senkitől azt a jogot, hogy a saját véleményét elmondja. Csak kérem önöket arra, merthogy elég, bocsánat a szóért, idősnek és rutinosnak tartom önöket, hogy vegyék már a bátorságot ahhoz, hogy a saját korábbi nyilvánvalóan elhibázott döntéseikkel szembenézenek. És ha valaki mást tesz, mást próbál megvalósítani, akkor ne azzal érveljenek ezzel szemben, hogy azt kéne csinálni, amit önök javasolnak. Én, képviselő úr, nagy tisztelettel hadd jegyezzem meg, hogy azok után, amit önök Magyarországgal műveltek, legalábbis óvatosan fogadom a javaslataikat. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tartsunk 5 perc szünetet. Miniszter úr türelmét kérem, gondolom, ezt a délutánt erre az eseményre szánta. *(Rövid szünet.)*

Kérem képviselőtársaimat, hogy foglalják el helyüket, folytatjuk munkánkat. Még mielőtt a második körre való reagálás céljából újra szót adnék miniszter úrnak, meghallgatjuk Boldvai László képviselő urat, azt követően kerül sor Babák Mihály képviselő úr hozzászólására, utána pedig egy újabb miniszteri reflexióra. Boldvai képviselő úr a szó.

BOLDVAI LÁSZLÓ (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Az első, amit föl szeretnék vetni, egy kérdés a miniszter úrhoz. Arra szeretném kérni miniszter úr válaszát, hogy ön sok gazdasági célkitűzés mellett meghirdette miniszteri programjában, majd tervet is készített rá, hogy jelentősen csökkenti az adózással járó adminisztrációs terheket. A mai napon a sajtóban nyilvánosságot kapott, hogy a nemzeti adóhatóság 16 új adóbevételi és átkönyvelési számlával növelte a korábbiakhoz képesti számlák számát. A Magyar Adószakértők és Könyvelők Egyesületének véleménye szerint követhetetlen, felfoghatatlan, és nemhogy a csökkentés, hanem egyértelműen a növelés irányába mutat ez a tény. Arról szeretném miniszter úr véleményét megismerni, hogy mit szól ehhez. Ezt tervezte-e, a célkitűzés, amit megfogalmazott, milyen okoknál fogva eredményezte a jelenlegi állapotot?

A kérdésen túl, az az igazság, hogy az ön első körös válaszát hallgatva mondhatnám azt is, hogy semmi értelmét nem látom további gyözködésnek, mert érzékelem, látom, hogy nem képes, nem is akar, nem is tud talán érthető módon arról a pályáról leszállni, ami itt az elmúlt másfél-kétéves ténykedését érintette. Ezzel együtt szeretnék azért néhány olyan gyöngyszemről, amit ön és a vitában részt vevő fideszes képviselőtársaim szóba hoztak, említést tenni. Azért valahol tiszteletre méltó az a kommunikációs bakugrássor, amit végrehajtanak, hogy védjék a védhetetlent, de nem tudom megállni, hogy néhány tételsort ne hozzak szóba.

Az első, amihez hozzá szeretnék szólni, az az, amit Szijjártó alelnök úr győzelmi jelentésként a mondanivalója elején jelzett, hogy 294 forintnál tart a mai nappal az euró, és mekkora siker az, hogy 324 forintról pár nap alatt mintegy 0 százalékpontos csökkenést sikerült elérnie az Orbán-kormánynak, és az ön minisztersége alatt ez mekkora teljesítmény. Azt gondolom, hogy valóban, ha ezt a logikát követem, amit Szijjártó alelnök úr elővezetett, akkor nem kell mást csinálni, mint jól meg kell küldeni a forint árfolyamát az euróval és a svájci frankkal szemben, majd utána néhány százalékpontos csökkenésnek is lehet örülni. Azt gondolom, az a tisztességes, ha már összehasonlításokat végzünk, akkor az önök által már annyit emlegetett átadás-átvétel pillanatában érvényes euró és svájci frank árfolyamokhoz lenne érdemes például hasonlítani a mai 294 forintot vagy a 234 forintos svájci frankot. Ez az első megjegyzésem, ha csak a szakmaiság talaján próbálok maradni.

A második megjegyzése egyszerűen lenyűgöz, persze, ez valószínűleg az én hibám, ez az alma és a körte összehasonlítása, a devizában nyilvántartott vagy devizában felvett államadósság és ennek forintosítása 265 árfolyamon mit jelent. Árulják már el nekem, ha ezt a mondatot kimondják, általában hogyan szokták folytatni, hogy bezzeg mi hogy adósítottuk el az országot, és hány százalékkal emeltük. (*Babák Mihály: Ez tény.*) Igen. Ha önök ilyen virtuális árfolyamon számolják a jelenlegi devizaadósságunkat, amelyben most itt állunk, akkor miért nem érvényes adott esetben ez a számítás az általunk felhalmozott devizaadósságra? Azt nem lehet csinálni, illetve lehet csinálni, mert látom, ez a mostani kommunikációs bakugrásaik csúcspontja, hogy adott esetben kettős mércével mérnek. A maguk számtana szerint, amikor a saját számaikat kell alátámasztani, akkor 265 forintot a 300 forintos jelenlegi árfolyammal szemben számolják és forintosítják a devizaadósságot, amikor meg a miénkről van szó, akkor az éppen akkor aktuális árfolyamot veszik és vették figyelembe, és aszerint számolják. Azt hiszem, ez sehová nem vezet, mert teljes egészében a valóság tagadása.

A harmadik megjegyzésem a 16 százalékos, önök által igazságosnak meg arányos mondott adóval kapcsolatos, amiről úgy fogalmazott valamelyikük, hogy egyszerű, átlátható és mekkora sikersztori. Akkor tegyék már meg, hogy azt is elmagyarázzák nekem, ha ez ennyire egyszerű, átlátható, hogy mit keres a mai magyar, 2012-es költségvetésben mintegy 160 milliárd forint külön soron megtervezve, az adókompenzációra a versenyszférának, illetve a közszolgálati szférának félre téve. Azt is árulják már el, hogy ha ez ennyire egyszerű

meg átlátható, akkor éppen valamelyikük pontosan tudja, hogyan is kell pályázni a munkáltatóknak arra, hogy az 5 százalékot a 15 százalékos emeléshez, ha nincs meg, akkor a külön 5 százalékra. Hogy és mint van ez az egyszerű és átlátható rész, ahogy itt önök erről beszélnek.

A negyedik megjegyzésem, amit itt miniszter úr mondott a 2012-es költségvetés kézben tartásáról. Miniszter úr, az a rossz hírem van, hogy valószínűleg önt nem tájékoztatják teljeskörűen a kollégái. Csak néhány olyan kiadási tételt említék, aminek, félreértés ne essék, nem örülök, hogy így lesz, de nagy valószínűséggel a valóságot ön sem fogja tudni megerősokolni. Szóval néhány olyan kiadási tételt említénék, amire a 2012-es költségvetésben nincs fedezet. Az első az a slágertéma, ami ön és Tarlós úr között az elmúlt néhány hétben vagy hónapban slágertémává nőtte ki magát, a BKV finanszírozása, illetve állami megsegítése. A probléma az, hogy ennek, úgy tűnik, nincs meg a költségvetésben az a fedezete, amit Tarlós úr keresgél a magyar központi kormányzaton. Mondhatom a közösségi közlekedés újabb slágertémáját, a MÁV-ot, meg említhetem a Malévet, amit se lenyelni, se kiköpni nem tudnak, hozzá szeretném tenni, hogy az előző kormányok sem. De maga a tény itt van, szembe jön, valamit kezdeni kell vele. Az látszik, hogy nulla forinttal nem fogják tudni megúszni. Két lehetőségük van, vagy közvetlen költségvetési támogatásban részesítik, vagy adnak hitelgaranciát, de mindannyian tudjuk vagy ismerjük, hogy az igazából nem a klasszikus hitelgarancia, mert amikor kiadják, már akkor lehet tudni, hogy be fogják váltani.

De mondhatom a kiadási tételek között azokat a realitásokat, itt ülnek önkormányzati képviselők, nagyon sokan polgármesterek, megyei közgyűlési elnökök, amelyek az önkormányzati szektor államosításából január 1-je után szerintem a rendszerbe kódoltan ott vannak. Az a 90 milliárd forint, amit a központi költségvetésben félretettek, jelenleg nem fedezi annak az intézményhálózatnak a 2012-es működését. Ez a rossz hírem van. Hozzá kell tenni, nagy valószínűséggel ehhez is pénzt kell találni. De mondhatnám az egészségügyet is. Hozzák egymás után azokat a sikerjelentéseket, hogy a kórházak adósságát kinullázták, és adott esetben 2012-re úgy fordultak a fekvőbeteg-ellátó intézmények, hogy nulla adóssággal mennek. Az a rossz hírem, hogy akkor újra félretájékoztatták önöket. Kórházvezetőkkel beszélve-tárgyalva, kérem tisztelettel, 100 milliárd forintos nagyságrendű lyuk tátong ezen az életrajzon.

Ezzel azt akartam csak érzékeltetni, hogy nagy valószínűséggel, ennek a becsült, kiadási oldalon meglévő, hiányt generáló tételsornak a végösszege a 4-500 milliárd forintot kóstálja. Ennek következtében most jelzem, most mondom, hogy komolyabb zárolásra lesz szükség, ha nincs más ötletük, hogyan kezeljék ezt a helyzetet. Nemhogy kézben tartásról nincs szó, hanem azt kell érzékeltetnem, megfogalmaznom, hogy bizony ez egy szétfeszülő költségvetés már az év elején is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Mielőtt miniszter úrnak adnék szót, még Babák Mihály képviselő urat meghallgatjuk.

BABÁK MIHÁLY (Fidesz): Mélyen tisztelt Elnök úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Azzal kezdeném, hogy nincs irigylésre méltó helyzetben Matolcsy miniszter úr, mert ma Magyarországon, Európában egy gazdasággal és pénzügyekkel foglalkozó miniszternek nincs könnyű dolga. Kérdés, hogy kinek milyen kreativitása van, és mennyi ötlete, mennyi szakmai elhivatottsága, mondhatni, alázata ahhoz, hogy ezeket a problémákat a parlamenttel közösen megoldja. Hölgyeim és Uraim! Úgy gondolom, hogy eredményes úton járunk, nem szabad elkiabálni az elején azt, hogy jók a trendek, jók az irányok. Igaz, a parlament egy kicsit kikészült, sőt, a kormány is, hiszen mindenben rendet kell tenni. Azzal kezdtem volna, hogy végtelenül hálás vagyok, tisztelt elnök úr, bár berzenkedtem, hogy ma egy bizottsági ülésre kerül sor, ahol tisztázó tanácskozás folyik majd, ahol szakmai érvek

hangzanak el demagógiák és hazugságok helyett az ellenzék oldaláról, mellőzve ezeket a kiszólásokat, a közvélemény félrevezetését. Maradt azért bennem ezekből a félelmekből, hogy továbbra is csak ezek mentén tudnak politizálni. Nyilvánvalóan meg kell értenem azt, hogy az ellenzéknek van egy tulajdonsága, mégpedig a kormány bírálata, kritizálása, és a kormánynak pedig az a dolga, hogy állja mindezt. De, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim, ha én most figyelembe veszem a strasbourgi eseményeket, egyáltalán a világsajtót, amelyekben önök közül többen vagy önök által hazugságot gerjesztettek, csoda, hogy ez az ország még áll. Mindenkit ellenünk uszítottak.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Szeretnék mindenkit a parlamenti esküjére figyelmeztetni. Ezt az országot kell szolgálnunk, még ha ebben vannak pártérdekek is, ezt az országot kell szolgálnunk tudásunkkal, szándékainkkal, alázatunkkal, munkánkkal és mindennemű olyan cselekvésünkkel, amelyeket itt, a tisztelt Házban teszünk. Ez nem demagógia részemről, pusztán csak elkötelezettség, hogy jót szeretnék. És ebben a teremben sem szeretne mindenki jót ennek az országnak. Szóval szégyen, hogy majdnem hazaáruló módon olyan kritikákat és olyan hazug információkat fogalmaztak meg Magyarország gazdasági-pénzügyi helyzetéről, amelyeknek sokan az elmúlt nyolc évben előidézői voltak. Nézzük csak az ügyészségi, bírósági szakaszban lévő ügyeket. Az pedig kellő pikantériát ad, bár nem is mentem volna ebbe az irányba, hogy ha nem hallom meg Boldvai képviselőtársam hozzászólását, és nem figyelek oda, szóval, Boldvai képviselő úr, úgy gondolom, lehet ezt a kormányt bírálni, tegyék is, sőt mi több, ostoba az a kormánypárt, amelyik nem figyel oda az ellenzék vélekedésére, de hölgyeim és uraim, önökre nem lehet figyelni. Önök hiteltelenek, és csak kárt okoznak ennek az országnak. Legyen már lelkiismeret-furdalásuk az elmúlt 8 vagy 12 év után!

Hölgyeim és Uraim! Az elmúlt 8 évben hogyan kormányoztak? Önök alkotnak véleményt erről a kormányról? Amikor semmit nem tettek? Minden nap volt egy bejelentés az önök miniszterelnöke részéről, közben az ország eladósodott. Igen. Azt a gondolkört szeretném kifejteni, hogy nem szeretek visszafelé mutogatni, de bölcs ember mindig tanul a múltból. Önök nem tanultak semmiből sem. Hölgyeim és uraim, a múltat most szükséges emlegetni, mert minden mai cselekvésünket a múlt hibái váltották ki. És ebben nagyon nagy jelentősége van az eladósodottnak. Nekünk az államadósságot le kell dolgoznunk. Önök sosem tartották a szavukat, mindig hamis adatokat szolgáltatottak. Szeretnék csak arra emlékeztetni, amikor most fekete felhőket festenek az égre, pedig eléggé világos, néha hó is esik, azért a MÁV-ot nem ez a kormány hozta ilyen helyzetbe. Nem tudom, ki privatizált, ki szedte széjjel, ki hagyta ilyen körülmények között. De beszélhetnék a honvédségről is, mert itt van a volt miniszter is. A BKV ügyeiben kérem, olvassák el a Számvevőszék jelentését. Ezek mind olyan keserű örökségek, amelyek sajnos a mai nyűgeinket, bajainkat, miniszter úr problémáit is okozzák. El tudnak számolni a lelkiismeretükkel, amikor az önök minisztere az áfát nem engedte kifizetni, és ezt az elmúlt évben kellett kifizetni? Ez 250 milliárd, a mostani számítás szerint pedig 289 milliárd. Hölgyek, urak, mindent meghamisítottak, és most nem reális érveket hoznak, hogyan lehet jobban csinálni, hogyan lehet patentabbul intézni az ország ügyeit, hanem próbálnak ismételten félrevezetni, a szakmai érveket mellőzve, pusztán csak politikai érveket megfogalmazva ismételten kárt okoznak az országnak.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Néha az az érzésem támad, hogy sok, véleményt alkotó fórum, többek között az IMF is önöktől kapja azt a lajstromot, amit az IMF artikulál, amit számunkra tanácsol. Ez is plágium, tetszenek tudni? Meg hazugság. Önöket rettentően bosszantja, hogy Matolcsy úr és a kormány nem azzal kezdte, amivel az önök híres Bajnai minisztere majd miniszterelnöke, hogy megszorította az országot. Vészharangot kongatnak, és azokat az időket emlegetik, amelyek alatt ez az ország romjaiba omlott. Ebből kell most kiemelni. Bonyolult a helyzete Magyarországnak, mert van egy saját belső eladósodottsága, vannak belső feszültségei az elmúlt 8 év kormányzásának hiánya miatt, amit pótolni kell, akár

a törvényhozás, akár a szabályozás oldaláról. Tessenek nekem mondani egy olyan jogágot és olyan fejezetet a költségvetésben, vagy olyan ágazatot, amelynek jogi szabályozása korrekt, átlátható és jó! Semmi nincs. Az önök kormánya után egyetlenegy jogág, egyetlenegy ellátás, egyetlenegy törvény nem szolgálta az ország érdekét, mindig mögöttes érdekeket szolgáltak.

Hölgyeim és Uraim! Elhangzott Boldvai képviselőtársam részéről az árfolyam is. Ugye, azt azért tudjuk, hogy az árfolyamot alapvetően a gazdasági teljesítmény szokta befolyásolni. A forint árfolyamát nem a gazdasági teljesítmény befolyásolja, hanem egy spekulációs politika, amit önök is gerjesztenek. Kérem, mellőzzék ezt! Önök ezzel kárt okoznak az országnak! Azzal, hogy alaptalanul rossz híret keltik a magyar teljesítményeknek. Nem sokáig emlegetve a múlt hibáit, mert ezekből tanulni kellett, és nagyon keserű és nagyon drága tanulópenzt kell fizetnie Magyarországnak, és hosszú időnek kell eltelnie ahhoz, hogy ezeket a korábbi bűnöket helyrehozza, rendbe tegye, stabilizálja a magyar pénzügyeket, a magyar gazdaságot, a magyar költségvetést. Kérem, nehéz helyzetben van az ország, mint mondta miniszter úr is, miniszterelnök úr is, a kormány is, hiszen nemcsak a belső vitákat kell megvívnia, el kell fogadtatnunk azt, hogy helyes és szakmailag megalapozott az, amit csinálunk, hanem még az önök által gerjesztett külföldi sajtóorgánumok hamis vádjaival is meg kell küzdenünk, a különböző fórumok hamis vádjaival vagy épp dezinformáción alapuló vélekedésével. Mert, tisztelt hölgyeim és uraim, ahhoz, hogy Magyarországon rend legyen, sok időnek kell eltelnie, és sokat kell hozzá dolgozni, többek között nekünk is.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Szívesen vettem részt abban a munkában, amit az elmúlt másfél évben a kormány mellett, a parlamentben Magyarország megújulása érdekében végeztünk. És most nem politikai szlogent hangoztatok, ennek az országnak tényleg meg kell újulni sok tekintetben, strukturálisan is, egyébként is. Nem könnyű a helyzetünk, ezt mindenki tudja. De úgy gondolom, hogy attól lehet tanácsot elfogadni, aki hiteles, akinek vélekedése megalapozott, aki maga is tudja, és amikor cselekedett, helyesen tette. Ugyanis, van, akinek nem volt lehetősége tenni a jelenlegi parlamenti pártok közül, hiszen újak, van, aki tehette volna, és nem tette meg. Ezek bűnök, jó, ha tudják. Majd a történelem erről fog beszélni, jóval nagyobb higgadtsággal, mint esetleg én ma itt.

Többek között még mindig emlegetik tisztelt szocialista képviselőtársaim a magánnyugdíjpénztárakat. Mindig elfelejtik, hogy ez nem magánnyugdíjpénztár. Ez butaság volt. Ez állami nyugdíjbevételek, ami az állami nyugdíj finanszírozására volt hivatott. A magánnyugdíjpénztárról magam döntök. Úgyhogy ne beszéljenek magánnyugdíjpénztárról, és ne beszéljenek einstandolásról akkor, amikor önök kivitték az állami nyugdíjat, hibásan, igaz, az IMF tanácsára a privát szférában, mint ahogy sok mindent ki akartak vinni, csak nem sikerült, még az egészségpénztárakat is. Ez a pénz pedig nem úgy kamatozott, ahogy kellett volna, és semmi biztonságot nem jelentett a magyar állampolgároknak. Én még határozottabb lépéssel tettem volna meg azt, hogy minden a maga helyére kerüljön. Annak a bevételnek, amely a nyugdíjalap fedezete, a nyugdíjalapban van a helye. Ha más nyugdíjalapra is szükségünk van, azt mi magunk dönthetjük el, és gondoskodunk magunkról. Ez az öngondoskodás. De Magyarország jelenlegi fizikális jövedelmi állapota nem teszi lehetővé, és ez nagy baj, hogy az öngondoskodás előtérbe kerüljön. Hiszen ma Magyarországon, és ennek igaza van tisztelt képviselőtársamnak a függetlenek oldaláról, hogy nehéz ma megélni, bár most már nem is érdekli a válasz, elment.

Szükség van, és ez is az önök bűne, a munkabérek emelésére, az adók csökkentésére, a megélhetés biztonságának megszerzésére. Piacokat kell szerezni, és nem munkahelyeket teremteni, jól kell tudnunk eladni, ez a magyar gazdaságpolitika nagyon fontos feladata. Piacokat kell szerezni, a saját gazdaságunkkal, a saját iparunkkal jövedelmet kell tudnunk termelni. És lehetőleg jó hiteleket kell tudnunk fölvenni, ha egyszer már az államadósságunk ilyen jelentős mértékben fölment. Szóval, úgy gondoltam, hogy ma tényleg eszmecserét tudunk folytatni. Drága arra is az idő, amikor valaki valamihez nem ért, hiszen nincs mögötte

szakértő, vagy nincs tapasztalata, és itt van egy párt, amelyik keresi az útját, és mindenről ugyanaz jut eszébe, nevének nevezem az LMP-t, nem megbántva őket, de mindig mindenről ugyanaz jut eszükbe, ugyanakkor csak rossz hírünket keltik, és demagógiákat hangoztatnak.

Hölgyeim és Uraim! Nagyon reálisan kell az országot tájékoztatni nehéz helyzetünkről, arról, hogy csakis magunk tudjuk magunkat kihúzni a kátyúból, és ehhez nagyon kevés segítséget fogunk kapni. Ehhez pedig nagyon határozott, céltudatos kormányzásra van szükség, és amit ma meg kell tenni, nem lehet holnapra halasztani. Éppen ezért, miniszter úr, én nem kívánok önnek bókolni, de az a teljesítmény, amit a kormány másfél év alatt nyújtott a rend, a megújulás érdekében, a strukturális változások érdekében, ténylegesen kiverte sok helyütt a biztosítékot. De ezt nem lehet megúszni, ezt föl kell tudni vállalni. Önök föl vállalták, mi föl vállaltuk, és erre büszke vagyok. Nagyon bízom a jövőben. Bízom abban, hogy ha nem is mi, bár remélem, mi is, de gyerekeink és unokáink jobban fognak élni, egy rendezettebb országban, mint amit örököltünk. Nagy a teher, amit hordani kell ennek az országnak, és ebbe sokan belerokkannak. Úgy gondolom, hogy az elmúlt években felhalmozott anyagi károk súlyosak, de a morális válságból is ki tud jönni, és erre példa van, nemrég történt, szombaton. Ugyanis mi nem kicsik akarunk lenni, hanem magyarok akarunk lenni, ebben az országban akarunk élni. Ehhez jövőképre van szükség és bizakodásra. Bízom abban, hogy a magyar emberek ezt megértik, hogy szándékaink tisztességesek, és abban segítenek, hogy ne szarva közt keressük a tőgyét. Eddig sem volt ilyen érzésem, miniszter úr, ezért bízom önben, bízom a magyar kormányban. Köszönöm szépen, hogy szólhattam.

Dr. Matolcsy György válasza

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Miniszter úrnak adok szót azzal a kéréssel, hogy akkor szíveskedjék mind a kérdésekre válaszolni, mind a megjegyzésekre reflektálni. Tessék parancsolni!

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Köszönöm szépen, elnök úr. Igyekszem így tenni. Molnár Oszkár képviselőtársunk...

ELNÖK: Igen, bocsánat, hogy közbeszólok, neki mennie kellett, viszont engem arra kért, hogy majd tolmácsoljam az ön válaszát a kérdéseire. Tessék parancsolni!

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Köszönöm szépen, elnök úr. Egyetértek Molnár képviselő úrral, hogy nehéz örökséget vettünk át. A 42 ezer új munkahely uniós statisztikai módszertan szerint reális, létező. Mögötte kisebb részben a képviselő úr által 2-4-6 órás napi részmunkaidőben 3-4 hónapig dolgozó csoport is meghúzódik, 256 ezer ilyen új közmunkahely működött múlt évben Magyarországon, de a munkahelyek többsége az üzleti szektorban, a vállalkozói szinten jött létre. Azt gondolom, az uniós statisztika világosan választ ad erre.

Hogy a bankadó mit csapolta meg, az emberek pénztárcáját, vagy a bankok profitját, arra szintén egészen világos statisztika van. Zuhant a bankrendszer profitja 2010-2011-ben a magyarországi 44 pénzügyintézetből nagyjából negyede veszteséges, tehát egészen nyilvánvalóan a bankadó a pénzügyintézeti rendszer profitját csapolta meg. Ha nem így lenne, nem lett volna ellenünk támadás. Ha nem így lenne, nem jelentettek volna fel bennünket a bankok különböző bíróságokon.

Képviselő úr felvetette, hogy miért nem az energiacégeket vásároltuk vissza. Azt lehet visszavásárolni, megvásárolni, amit eladnak. Amit nem adnak el, azt nem lehet.

A Start munka esetében egy egészen új rendszert építünk fel. Belügyminiszter úr a kormányülésen egy nagyon világos, pontos és igen ígéretes programot vázolt fel, kora őszre 205 ezer Start munkahely épül fel Magyarországon.

A körbetartozásra valóban program kell, a KIM dolgozik ezen. Egyetértek képviselő úrral, hogy az állam gerjesztette, de csak részben a körbetartozást. Ez nagyon helytelen. Különösen helytelen volt akkor, amikor az állam jobb költségvetési helyzetben volt, jobb külgazdasági körülmények között működött, mint ma. Mi ennek egy részét azért már rendeztük, hiszen 52 milliárd forintot a központi államigazgatás, illetőleg az egészségügyi rendszer tartozásaiból ledolgoztunk. De egyetértek, hogy tovább kell menni.

Nem állítottam, hogy a magyar gazdaság rendkívül jó helyzetben van, sajnos, ezt nem tudom állítani. És itt utalok képviselő úr kezdeti szavaira a nehéz örökségről, illetőleg arra, hogy bizony a közvetlen családkban, az eurózónában nagyon nagy baj van. Azt azonban szeretném pozitívnak értékelni, hogy ilyen kifeszített, de kézben tartott költségvetési helyzetben vállalkozunk olyan beruházásokra, amelyek a jövőt szolgálják. Ezek egyébként jót tesznek az építőiparnak, ezen belül a kis- és középvállalkozásoknak. Azt gondolom, ezek a beruházások kifejezetten jók. Mellesleg országgyűlési határozat alapján indítja ezeket a kormány, tehát az Országgyűlésnek engedelmességgel finanszírozzuk ezeket a beruházásokat.

A felsőoktatási rendszerrel nem tudok egyetérteni képviselő úrnak azzal az értékelésével, hogy drasztikus csökkenés történik a felsőoktatási intézményrendszerben tanulók számában, mivel 53 ezerről 50 ezerre csökken a teljes, 100 százalékos vagy részleges állami ösztöndíjjal tanulók száma. Ettől még 34 ezren tanulhatnak szeptember 1-jétől 100 százalékos állami ösztöndíjjal, és a 15.500-an 50 százalékos részösztöndíjjal. Viszont ez egy felsőoktatási forradalom, ami azt jelenti, hogy miután 2 százalékos hitelt lehet fölvenni majd a Diákhitel Központtól a tanulmányok fedezésére, ez kivétel nélkül mindenki számára kinyitja a lehetőséget, és hogy ez működik, azt a diákhitel I. konstrukció mutatja, ahol 8 százalékos piaci kamatozással vettek és vesznek föl forrást, és a bedőlési, vissza nem fizetési arány nagyon kicsi. Picivel most nő, de 1-2 százalék között van. Tehát a 2 százalékos államilag támogatott kamattal felvehető felsőoktatási oktatásfinanszírozási forrás egy rendkívül jó konstrukció, és azt gondolom, ez az egyik igazi forrása annak, hogy minőségileg is megújuljon Magyarországon a felsőoktatás.

Mert most 93 ezren tanulnak olyan szerkezetben, amely táplálja Magyarországon a munkanélküliséget. A diploma utáni első két évben nagyon sokan, 20-25 százaléka a diplomásoknak nem tud elhelyezkedni, mert rossz a diploma szerkezete. Ezért hoztuk meg azt a döntést az üzleti szektor, a kamara, a külföldi befektetők és a magyar cégek kérésére, hogy 50 százalékkal megemeltük a műszaki, természettudományos és informatikai mérnökképzésben részt vevők számát. Ez egy nagyon fontos lépés volt, 21 ezerről majd 42 ezerre emeljük, de már most is 50 százalékkal emeltük alapvetően a részösztöndíjasok körében, de természetesen a 100 százalékos állami ösztöndíjban részesülők körében is. Nagyon-nagyon nagy fordulat várható. Magyarországon a diplomások 8 százaléka mérnök, természettudományos képzettségű és informatikai mérnök. Ugyanez a szám Finnországban 27 százalék, Írországból 24, Csehországból, Lengyelországból 20 százalék felett van. Döbbenetes a lemaradás. Nem szeretnék más szakmákat mondani, de mérnökre szükség van ahhoz, hogy egy termelési központú, foglalkoztatást bővítő ország lehessünk. Azt gondolom, ez a felsőoktatási fordulat és program nagyon ígéretes.

Végül még képviselő úr azt vetette föl, hogy ha megszorítások nélkül működik a magyar gazdaságpolitika, akkor miért nyomorognak olyan sokan. Bizony ez az örökség és a válság együtt. Ha nem lett volna egymilliárd devizahiteles, ennek kétharmada, közel négyötöde svájci frank-hiteles, a többi euró, kevés japán yen, ha nem lett volna 52 százalékról 82 százalékra növekvő államadósság, és ha nem lett volna még néhány egyéb elhibázott gazdaságpolitikai döntés 2002. után, akkor sokkal jobb helyzetben lennénk, mint ahogy

Lengyelország, Csehország, Szlovákia nagyságrendileg jobb helyzetben van, mint Magyarország.

Balla György képviselő úrral teljes mértékben egyetértek, igen, az első pozitív jeleit már látjuk a gazdaságpolitikai irányváltásnak 2010 közepétől, de szerény eredmények ezek. Rendkívül szerény eredmények, mert nagyon nehéz közegben és nagyon nehéz időszakban hajtjuk végre a fordulatot.

Boldvai képviselő úr adóadminisztrációval kapcsolatos kérdésére azt tudom mondani, hogy mi 10 adót kivezetve egy 105 és egy 400 milliárd forintos bürokráciacsökkentési programot elindítva valóban elindultunk a bürokráciacsökkentés útján. Most a képviselő úr által említett többletterhelés nem helyes. Tudomásom szerint ideiglenes, és a minisztérium vezetése vizsgálja. Semmilyen módon nem támogatunk adóadminisztráció-bővülést, nehezedést, pont fordítva, nagyon-nagyon sok adóadminisztrációval kapcsolatos terhet már levettünk a vállalkozókról és az egyéb adófizetőkről. Úgyhogy ezt természetesen bele vesszük, és amennyiben az ideiglenességet vissza lehet fordítani, rövidebb távra lehet szűkíteni, megteesszük.

Szijjártó alelnök úr, azt gondolom, helyesen fogalmazta meg az árfolyammal kapcsolatos véleményét. Nincs 2008. után, ezen belül a mi kormányzásunk alatti, 2010. utáni időszakban biztos árfolyam. Nincs olyan, aki ugyanott tartaná az árfolyamot, mint volt. Felróni a kormánynak azt, hogy nem ugyanolyan az árfolyam, mint mondjuk 2010 tavaszán volt, ez a vélemény nem veszi figyelembe azt, hogy a svájci frank árfolyama hogyan áll az euróhoz képest, hogyan áll a dollár/euró árfolyam, és a cseh, a lengyel és a román térségi árfolyamok szintén hogyan változtak. Tehát az árfolyamvilág is teljes mértékben bizonytalan, kockázatos.

Képviselő úr, valóban az alma és a körte összehasonlítása áll fenn. Ugyanis semmilyen árfolyam nem magyarázza meg, hogy a bruttó hazai termékhez mért 52 százalékos államadósságszintről hogyan lehetett 82 százalékra fölmenni 2010 közepére. Ezt az árfolyam nem tudja megmagyarázni. Az eddig ismert magyarországi forint-árfolyammozgások 2-3, legfeljebb 4 százalékos államadósság-mozgást magyaráznak. De, hogy 52 százalékról az árfolyam miatt ment volna föl 82 százalékra a magyar államadósságszint, ezt nem lehet alátámasztani.

Valóban, az első pozitív jeleit már látjuk a 16 százalékos, arányos egykulcsos adórendszernek. Ön azt mondja, képviselő úr, hogy bonyolult az adórendszer. Bonyolult lett, igen, 2006. után. Nekünk közel 700 milliárd forintos, adórendszert torzító tényezőcsoportokat kell kivezetnünk a személyi jövedelemadó-rendszerből mint a két részből. A félszuperbruttó részen fönt és az adójóváírás részét lent. Ezt ki kell vezetni, ez 700 milliárd forint. Ez mind torzító tényező volt. A magyar személyi jövedelemadó-rendszer most lesz egyszerűbb. És amikor véglegesen áttérünk az arányos 16 százalékos személyi jövedelemadó-rendszerre, akkor már valóban egyszerű lesz, valóban söralátét lesz annak számára, aki egy munkahelyen dolgozik. És azért, képviselő úr, engedje meg, hogy azt megemlítsem, nagyon nagy eredménynek tartom, hogy fölszámoltunk végül is egy igazságtalan helyzetet. A magyar adózók mintegy negyede, 1,2 millió minimálbéres nem fizetett adót. Negyedével bővítettük a személyi jövedelemadó-rendszer bázisát, és ezt én helyes lépésnek tartom. Vállalni kell egy alacsonyabb adókulccsal az adózást mindazoknak, akik korábban nem vállalták.

Képviselő úr azt vetette föl, hogy a BKV-nál nagy baj lesz a költségvetés szempontjából. Ez téves, hiszen a költségvetésben egy 32 milliárd forintos forrás épült be a normatív támogatásra, és mellette van egy 19 milliárd forintos fogyasztói árkiegészítés. Ez éppen annyi, mint volt 2011-ben, csak hogy most feltételekhez kötjük. Szerintem helyesen. Most ahhoz a feltételhez kötjük, hogy a BKV újítsa meg magát, változtasson a szerkezetén, változtasson a belső bürokráciáján. Takarékosági programot kértünk a BKV-tól. Az mégsem lehet, hogy a BKV, a MÁV és a Malév mint közösségi közlekedési cégek a bruttó hazai

termék több mint 1 százalékát viszik el a költségvetésből támogatásként. *(Babák Mihály: Hát, sokat loptak.)* Ez nem jó. Ez a MÁV-nál 230 milliárd, a BKV-nál 32 + 19 milliárd. Tehát azt gondolom, hogy itt a Széll Kálmán tervet 100 százalékra kell teljesítenünk, abban benne vannak ezek a szerkezeti átalakítások, és azt gondolom, a BKV-nak is, a MÁV-nak is, a Malévnál picit más a helyzet, garancia nincs a vállalt tartozásokra, ezeket a megújításokat végre kell hajtani.

Tisztelt Képviselő Úr! Még talán egy mondatot engedjen meg. Az egészségügyi rendszerben a Semmelweis tervnek kell biztosítania azokat a hatékonysági lépéseket, amelyeknek egyenlegjavító hatásuk is van a költségvetésre. Őszintén szólva, nem ez az első célunk, az a célunk, hogy hatékonyabban működjön az egészségügyi rendszer. És ez benne van a Semmelweis tervben. De ennek van egy pozitív hatása, hogy bizony már a Széll Kálmán tervben is jelentős, 67 milliárd forintos gyógyszerkassza-megtakarítást értünk el.

Végül, de egyáltalán nem utolsósorban Babák Mihály képviselő úrnak, barátomnak azt kell mondanom, hogy valóban, az első változást mutató jelek itt vannak. Nehéz őket, elismerem, közgazdászoknak, másoknak egy egységes képpé összeállítani. Tényleg nehéz. Ez egy szinte lehetetlen, de sikeresnek ígérkező kormányzati politika ilyen örökséggel, ilyen külgazdasági környezetben, ilyen, történetileg hosszabb, két évtizedes örökséggel hogyan lehet mégis egy reményteljes országot, sőt, az Európai Unió egyik legversenyképesebb országát, sőt, a régió legversenyképesebb országát megalkotni együtt, mindannyian a gazdasági szereplőkkel. Ez szinte lehetetlen, de reményteljes feladat, és jó úton haladunk. Azzal zárom, hogy képviselő úrhoz hasonlóan egészen bizakodó vagyok a jövőt illetően, de szerényen és csendesén. Mindannyian látjuk azokat a nagyon-nagyon nagy kihívásokat, azokat a kockázatokat, fenyegetéseket, amelyek a magyar kormányzati és gazdasági működést jellemzik, de hát eddig valóban nem hagyományos módon ugyan, hanem innovatív módon, józanul, nem mindig hibátlanul, de képesek voltunk ezeket a nehézségeket kezelni. Köszönöm szépen, elnök úr.

Újabb kérdések, vélemények

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszter úr. Ezzel a második kör végére értünk. A harmadik körben Puch László képviselő úr következik.

PUCH LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Először szeretnék Babák úrnak egyetlen mondatot mondani. Ha az előző időszakban, az előző kormányzatban nem történnék hibák, akkor önök nem kormányoznak. Úgy gondolom, azt mi tudjuk, hogy nem minden volt hibátlan. Természetesen ez igaz a gazdaságpolitikára és igaz a társadalompolitikára is. Az a helyzet, amit most önök ma itt felvázolnak, egy sikerjelentés. Egyet is értek, csak azt látom, hogy ha ez a siker még egyszer így alakul, akkor abba az ország belerokkan. Azt kell mondjam, nem arról beszélünk, hogy mi történt, és miért van a CDS felárunk 700 vagy 600 körül, miért vannak az állampapírkamatok magasan, miért nincs bizalmi index Magyarországon, miért csökkennek a beruházások. Értem, hogy minden rendben van, minden a legjobb irányba megy, de a kettős beszédeknek egyszer véget kell vetni.

Nem lehet azt mondani, és sajnálom, hogy Szijjártó alelnök úr elment, hogy ez igazságos adórendszer. Tudják, mit jelent ez? Hogy 26,4-ről 30,4-re nőtt a jövedelemkoncentráció Magyarországon. Ez azt jelenti, egy szűkebb körben nagyobb jövedelmet csapoltak le. Ez nem a középosztály, uraim! Félreértés ne essék, a középtől lefelé csoportosul át jövedelem a középtől fölfelé. Lehet azt mondani, igen, én is azt látom, hogy alulról nyitott a középosztály. Csak éppen a kicsúszás esélye van meg, ugyanis romlottak a fizetési hajlandóságok, a közüzemi díjak fizetése, az önkormányzati adók kivetésében, ha önök körbenéznak, meglátják, hogy mekkora növekedések vannak, az infláció és hozzá

kapcsolódóan sok minden, ami, azt gondolom, nem mindig a legszerencsésebb. Ha csak a helyi adókat megnézik önök. Lehet azt játszani, hogy befagyasztjuk a személyszállítás díját vagy a vízdíjat. De decemberben hány közgyűlés hány százalékkal emelte? Önök által vezetett közgyűlésekről beszélek. Nem biztos, hogy mi különbek voltunk, csak azt szeretném mondani, hogy a múlt hibái nem mentesítenek a közelmúlt hibái, illetve a jelenleg elkövetett hibák alól. Ugyanis, azt gondolom, a beruházások alakulása és a bankokból kiáramló források miatt, miniszter úr, meg tudja becsülni, hogy körülbelül milyen kockázata van annak, ha így folytatódik a bizalomvesztés Magyarországon, hogy a jövedelmek egy része ma már hivatalosan is más országok bankszámláin landol? Mit gondol, miért van ez a bizalomvesztés? Azért, mert olyan sikeres ez a gazdaságpolitika?

Az ön miniszterelnöke ma azt mondja, politikai karrierem legnagyobb kihívása előtt állok. Akkor, gondolom, önök is azt gondolják, hogy egy politikai fordulatra, gazdaságpolitikai fordulatra van szükség a következő időszakban ahhoz, hogy az IMF-fel meg tudjunk állapodni. Higgyék el, nem örülünk neki, hogy meg kell állapodni. 2008-ban sem volt örömmel a megállapodás. És lehet, hogy sok olyat elfogadtunk, amit nem kellett volna elfogadni. Elfogadom, hogy kell valamit csinálni a devizaadósok tekintetében. Igen, kellett valamit csinálni. Kinek segített a végtörlesztés? A középtől fölfelé való rétegeknek. Ezt majd meglátjuk, erről most nem érdemes nekünk vitát folytatni, mert úgy látom, hogy nagyon sokszor hitvitát folytatunk. Önök azt mondják, hogy a nemzetközi baloldal rárontott a magyar népre. Bocsánatot kérek, szeretném azt mondani, hogy Barroso elnök úr nem a legbaloldalibb európai vezető, úgy tudom, hogy Portugáliában a portugál konzervatív párt elnökeként vezetett konzervatív kormányt. Tehát amikor azt mondjuk, hogy rárontás van, akkor talán végig kéne gondolni, hogy mi az, ami ezt a dolgot hozza.

És, miniszter úr, biztosíthatom, önök a közlekedési reformban lesz támogatása. Bocsánat, uraim, amikor a társadalompolitikában elkezdünk átalakításokat tenni, akár az egészségügyben, akár máshol, akkor önök ezt az elmúlt 8 évben nem nagyon támogatták. Tudomásul vettük, mert a „minél rosszabb, annál jobb” filozófiát követték. Ezért most önökre vár egy csomó átalakítás. Az egészségügyben megkezdődött, miniszter úr, szeretném, ha szeptemberben is ilyen lelkesen beszélne erről az átalakításról, amikor majd kórházak bezárásáról beszélünk, amikor már most elhalasztódik daganatos betegek ellátása, és további forráskivonás van a rendszerből. Lehet, uraim, ezen mosolyogni. A nyugdíjreform, amiről azt gondolom, ugyanolyan nagy strukturális reform. Az önök minisztériumában készül egy anyag, ami azt mondja, a nyugdíjak adóztatásával kapcsolatos szabályok átírása, korhatár emelésének felgyorsítása. Tehát igen, ezekhez a kérdésekhez hozzá kell nyúlni, társadalompolitikailag ezek elengedhetetlenek, itt az a kérdés, hogy folytatjuk-e azt az irányt, ami eddig volt. Hogy mindent csak középtől fölfelé, ott pozitívum, lefelé negatívum a megoldásban. Akkor valóban olyan helyzet áll elő Magyarországon, amikor nemhogy a fogyasztás nem fog nőni, hanem kettészakad az ország. És, uraim, ez az önök felelőssége lesz.

Félreértés van. Mi azt gondoltuk, hogy ma az IMF-megállapodásról fogunk beszélni, hogy lehet azoknak a feltételeknek megfelelni. Mik azok a feltételek, amelyek segítik Magyarországon... És ezt a szemantikai vitát lefolytathatjuk, hogy biztonsági hálót fogunk kifizíteni vagy egy készenléti hitelt fogunk aláírni. Biztonsági háló nincs, készenléti hitel van, tehát valószínűleg egy készenléti hitelt fogunk elfogadni, mert ami nincs, abból nehéz lesz nekünk kapni. Mi lesz az, amikor a politikai feltételrendszerben igenis változásokat kényszerítenek ki önökből? Lesz-e ahhoz elég erő? Lesz-e ahhoz elég elszántság? *(Babák Mihály: Mire gondol?)* Arra gondoltam, hogy miniszter úr erről fog nekünk beszélni. És nem arról fog mesélni, hogy az elmúlt időszakban, a valóságtól elszakadva, milyen számokat és milyen megoldásokat mond.

Csak annyit még a költségvetés stabilitásáról: 6 százalék fölött van a központi költségvetés strukturális hiánya. Ha nincs a magánnyugdíjpénztár einstandolása, akkor itt

komolyabb gondok vannak. Megtörtént, nincs ezzel semmi baj, csak majd a nyugdíjkasszát is rendezni kell. Nem véletlenül mondtam az előbb, hogy az önök minisztériumában milyen anyag készül, ami a nyugdíjkassza einstandolása mellett is komoly nyugdíjalap-problémákat hoz. Mert az a svéd modell, amit önök célul tűztek ki... És benne van az anyagban, Babák úr is egyszer elolvashatja, meg sokszor látja, amikor szembesül a minisztériumi előterjesztéssel, hogy az utolsó pillanatban módosító indítványok vannak, merthogy ilyen adórendszerben ilyen szám előkerült, ezt decemberben is egy módosító indítvány hozta be, uraim, csak ott már, amikor nincs végiggondolható lehetőség, akkor automatikus szavazások vannak.

Azt szeretném csak ezzel mondani, hogy igen, látjuk, szükség van egy csomó reformra ahhoz, hogy megfeleljünk azoknak a kritériumoknak, ami elvárás lesz. És nem örülünk neki, hogy ilyen elvárások lesznek, és nem örülünk annak, hogy ilyen hitelhez kell folyamodni, de az az önök felelőssége, hogy az IMF-től az IMF-ig hogy tettük meg újra az utat. És ez mennyibe került a magyar társadalomnak fogyasztási adóban, mert az üzemanyag ára, bocsánat, nemcsak a világpiaci árak és az árfolyamok alakulása miatt volt ilyen magas, hanem önök emeltek egy jelentős fogyasztási adót. Lehet azt mondani, hogy összhangba hozták a benzint és a gázolajat, igen, ez lehet. Csak 13 forint, plusz emeltek az áfán, még két százalékot, ez pontosan azt jelenti, hogy csak 10 forint volt az áfa és az ahhoz kapcsolódó plusz 13, tehát 24-25 forinttal csak szabályozási kérdések miatt emelkedett meg az ára.

És önök mondhatják, hogy nagyon sikeres az egykulcsos adó. Februárban, kíváncsi vagyok, hogy a 100 ezer körüli keresőknél mi lesz a borítékban. Értem én, hogy benne van a költségvetésben, majd pályáznak a vállalkozók, meg lehet őket fenyegetni, de az hiányozni fog. És megint a terheket átrakjuk középről lefelé, azokra a jövedelmi rétegekre, ebben mi is követtünk el hibát, mert ott lehet komoly nagy pénzeket bevasalni, értem miniszter urat. És azt is értem, hogy miért büszke arra, hogy majd a gyógyszerkasszában megtakarít. Csak majd amikor a közgyógyellátásban komoly hátrányok lesznek, és amikor emberek automatikusan kiesnek, mert megszűnik a rokkantnyugdíja, akkor majd ott önöknek a saját választóikkal kell szembenézni.

Még egyszer mondom, a közlekedés átalakítását, azt gondolom, közösen kell végiggondolnunk, és minden olyan nagy rendszerben, ahol a teherátrendezést igazságosabb módon teszik, lehetne számítani az ellenzékre. De ehhez vannak alapvető politikai feltételek. Politikai feltétel, hogy komolyan kell venni a véleményeket, és párbeszédet kell folytatni. Értem, hogy a fülkeforradalom ezt nem tette szükségessé. Mindent el lehet rendezni kétharmaddal. De az önöké lesz az a kétharmados felelősség is. Az utcán nem olyan lelkesek az önök támogatói sem, mint egy évvel ezelőtt voltak. És ennek sem örülök, mert ez azt jelenti, hogy romlik Magyarországon az átlagos életszínvonal. Nem nő. Uraim, ezt lehet mesélni. Mondhatja a miniszter úr, hogy a csehekkkel és lengyelekkel mi együtt mozgunk. Szeretném mondani, az utóbbi időben szétvált ez a mozgás. Volt egy idő, amikor tényleg együtt mozogtunk, volt, amikor egy kicsit följebb, egy kicsit lejjebb. Ma mi történik? Ők továbbra is tartották kicsit följebb, mi meg egy kicsit szétváltunk, és egy kicsit alul vagyunk. Ez a forint árfolyamára is igaz, a gazdasági teljesítőképességre is. És alapvetően, azt gondolom, ennem nem lehet fundamentális oka. Mert az önök miniszterelnöke 2010 nyarán, amikor beült az ATV-be, szó szerint azt mondta, a magyar gazdaság alapjai rendben vannak, akkor valaki valamikor nem mondott igazat. Vagy most nem mondunk igazat, hogy minden annak a bűne, vagy akkor a miniszterelnök úr nem volt jól tájékoztatva. Ezt önöknek kell végiggondolni, hogy mi volt a probléma.

De egy biztos. A magyar gazdaságban, ha el is követődtek gazdaságpolitikai tévedések az elmúlt időszakban, volt egy bizalom, jött a tőke, nőtték a beruházások, és nem volt olyan hosszú körbetartozás, mint amit most a miniszter úr mond. Félreértés van, amikor az 52 milliárdos egészségügyi csökkenést mondja. Ez az önökhöz viszonyított csökkenés, az év elejéhez viszonyítva, és majd most, az elhalasztott decemberi kifizetések újra terhelni fogják a

költségvetést. Egyet szeretnék önöknek mondani. Az pedig, hogy akkor lenne szerencsénk, ha visszamenne a CDS felár 3-4 hónap múlva, és reményeink szerint ez így fog történni, ha önök változtatnak a gazdaságpolitikájukon és a magatartásukon, mert mindenki nem lehet ellenség, és mindenki nem lehet ellenfél, mindenki nem látja rosszul, hogy rossz úton vagyunk, csak Matolcsy miniszter úr látja a jó utat. Tehát azt gondolom, Európában is vannak, akik lehet, hogy láttak már jó utat. És amikor önök azt mondják, hogy a legnagyobb ellenség az, hogy a költségvetési hiánya mennyi, miniszter úr mondja, hogy az uniós országok nagy többségénél is nőtt az államadósság az elmúlt időszakban, mert azért volt egy 9 százalékos GDP-visszaesés is 2008-ban. *(Babák Mihály: Ez a Cohn-Bendit szövege.)* Lehet, hogy a Cohn-Bendit szövegét mondom, nincs ezzel baj, Babák úr, csak azt gondolom, hogy vannak ebben a szövegben igazságtartalmak. 2008-ban 9 százalékkal esett vissza a GDP Magyarországon, az ahhoz viszonyított hiánynövekedéssel kell számolni.

Tehát úgy gondolom, egész Európában akkor is volt egy világválság, nagyobb válság volt, egész Európát érintette. Ma növekedések vannak Európában. Babák úr, a számtan azért kegyetlen. Európában nincs visszaesés, átlagban növekedések vannak. Vannak területek, ahol van visszaesés, de gyakorlatilag 2008. volt az igazi nagy világválság mélypontja. Lehet, hogy az idén is lesz még egy hullám, ezt nem zárom ki, de mindent nem lehet erre fogni. Azt gondolom, akkor számíthat miniszter úr arra, hogy az ellenzék együttműködő lesz a nagy társadalmi átalakításokban és reformokban, ha van párbeszéd, ha van együttgondolkodás, és a jövedelemelosztásban azt a folyamatot befejezzük, hogy minden a gazdagoké, és csökken a szegényekre való odafigyelés középtől lefelé, mert ma nő a szegénység Magyarországon. És ma még lehet azt mondani, hogy ez az elmúlt 8 év bűne, de a fokozódásra és a felgyorsult folyamatokra önöknek kell majd választ adni fél év múlva, egy év múlva, két év múlva vagy 2014-ben. Mi ezt megtanultuk, hogy ez egy kegyetlen válasz. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Herman képviselő úr következik.

HERMAN ISTVÁN ERVIN (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Abban a közgazdasági környezetben, amelyben ma Magyarország él, Európa él, csak az elismerés hangján tudok szólni azért, hogy sikerült megállítani a nemzet szekerét, hogy ne essen bele a szakadékba, azért, hogy ezekkel az elszánt, határozott, kreatív megoldásokkal sikerült megállítani ezt a szekeret. Ha ez nem történik meg, akkor ma ugyanazon az oldalon szerepelünk a nemzetközi sajtóban, mint Görögország. Megértem a szocialista képviselőtársaimat, akik most itt ülnek, és úgy is fogalmazhatok, hogy önök szeretnék a múltat végképp eltörölni. Megértem. Úgy viselkednek, mint egy sasmadár, amely felülről nézi, hogy ugyan, mi folyik itt, kérem, és mintha nem is vennék észre, hogy a probléma előidézői önök voltak. Szeretnék egy problémára, egy szegmensre rávilágítani. Az önök kormányzásának ideje alatt, tisztában van-e ön azzal, kedves Puch László képviselőtársam, még fel sem tettem a kérdést, de felteszem, az egr Markhot Ferenc Kórház erőszakos, durva privatizációjával milyen kárt okoztak önök ennek a nemzetnek, ennek a költségvetésnek. Tudom, hogy nem tudja erre a választ, segíték, több mint 3 milliárd forintot.

Kedves Képviselőtársam! Önnek akkor kellett volna a közgyógyellátás miatt aggódnia, akkor kellett volna daganatos betegekért, ha úgy tetszik, nem akarok szarkasztikus lenni, megfelelő könnyeket hullatni. Úgy gondolom, sokkal szerényebben kellene ehhez a problémakörhöz hozzáállni, ha önök valóban népből, nemzetben gondolkodnak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megkérdezem képviselőtársaimat, ki kíván még szólni. *(Nincs jelentkező.)* nem látok jelentkezőt. Engedje meg, miniszter úr, hogy néhány kérdést én is feltegyek önnek, kicsit a szerepemet most fölcserélve.

Az egyik megjegyzésemet az a benyomásom alapozza meg, amit közgazdászként, magyar állampolgárként és képviselőként is megélek, az IMF-fel való előttünk álló tárgyalássorozat. Ez a téma csak érintőlegesen került itt szóba, érdemben nem, ha rajtam múlik, akkor szeretném, ha itt Fellegi Tamás miniszter urat is meghallgathatná a bizottság majd, ha befejezte a tárgyalásait. Nos, én úgy éltem ezt meg, mint amikor a tékozló fiú visszatér anyja kebelére, tehát ugye, volt itt egy időszak, amikor a pénzügyi kormányzat, élén miniszterelnök úrral és önnel persona non grata-nak minősítette az IMF-et, mondván, hogy megélünk mi a jég hátán is, a piacokon megszerezzük azokat az összegeket, amiket az államadósság esedékes törlesztését, adósságszolgálatát tudjuk teljesíteni. Nem így történt. Ez most egyfajta 180 fokos fordulatnak tűnik az én szememben, és megkérdezem miniszter úrtól, hogy ezek ismeretében hogyan látja azokat a korábbi kijelentéseit, amelyekben meglehetősen dehonesztáló módon hárombetűs intézménynek nevezte az IMF-et, mondván, hogy ahová betette a lábát, ott nem sok babér termett. Ezt a viszonyt ön mint az államháztartásért felelős miniszter hogyan minősíti azok után, hogy az én meglátásom szerint itt egy jelentős, 180 fokos fordulat történt?

A másik kérdésem ennél konkrétabb és rövidebben megválaszolható. Mikor lesz újra Magyarországon Pénzügyminisztérium? Bennem nagy nosztalgia van, hiszen annak idején önnel együtt munkatársai voltunk ennek a tárcának. Szakmailag sem látom azt indokoltnak, hogy úgy nevezik ezt a tárcát, aminek a nevét mindig nehezen tudom kimondani. Ön szerint lesz-e Pénzügyminisztérium a klasszikus vagy unortodox funkciókkal, vagy marad ez a nemzetgazdasági néven nevezett tárca? Van már nekünk egy új tervhivatalunk, közben kiderült, Pénzügyminisztériumunk még nincs. Én nagyon szeretném, ha lenne azokkal a klasszikus funkciókkal, amik nincsenek ellátva, többek között a pénzügyi ellenőrzés nincs ellátva, sajnos, az államháztartási törvény sem gondoskodott erről. Éppen most adtam be egy törvényjavaslatot, hátha sikerül újra fölhívni a kormány figyelmét arra, hogy itt a dolgok nincsenek rendben, nincsenek a szálak elvarrva. Tehát lesz-e Pénzügyminisztérium újra, vagy nem lesz? Mi az ön személyes véleménye? Ön akarja-e, vagy ön azt mondja, hogy ez már egy nosztalgia csupán, és nincs szükség ennek föltámasztására?

A következő konkrét kérdésem az, mivel szintén szóba kerültek a CDS felárak, illetve az adósságért fizetendő kamatok, hogy van-e ma valamiféle ütközőbak a Pénzügyminisztérium, illetve a kormányzat kezében, amikor azt mondja az Államadósságkezelő Központnak instrukcióként, hogy eddig és ne tovább, amikor már nem lehet magasabb kamatokkal vállalni a magyar állampapírok megvásárlását. Ismerjük ezeket a küszöböket, 7 százaléknál Olaszországban már kiverte a biztosítékot, és a miniszterelnöknek mennie kellett, nálunk 7 százalék fölött vannak ezek a hozammutatók. És azt tudjuk mindannyian ebben a bizottságban, ezt nem kell bizonygatni, hogy ilyen hatalmas terhekkel, hozamkövetelményekkel nem képes a magyar gazdaság kitermelni ezek fedezetét. Hát, 0,5 százalékos GDP-növekedés, ne adj' isten, recesszió mellett ez életveszélyes kérem. Akkor a kamatteher tovább fog nőni, ami így is horribilis összeg, ezermilliárd fölött van az éves kamatteher. Mi az a küszöb, amire azt kell mondania a pénzügyi kormányzatnak, hogy nem lehet tovább menni, ennyiért nem adjuk el a magyar állampapírokat? Az persze megint egy következő kérdés, hogy akkor viszont mi van.

Ez a következő kérdésem is, hogy az ön fejében van-e olyan gondolat, terv, remélem, hogy nincs, hogy újra egy stabilizációs alappal fog kirukkolni, mint egy évvel ezelőtt. Úgy néz ki esetleg, netán, az önelőadásából, reflexióiból ne ilyen kép keveredett ki bennem, hogy nem lesz szükség erre. De kérem, erősítsen meg, ha úgy látja, hogy nem lesz szükség 2012-ben újabb stabilizációs alapra és azoknak a megerősökolt megtakarításoknak a kikényszerítésére, amikre a múlt esztendőben szükség volt. Miért mondom ezt? Azért, mert itt van ez a szerkezetátalakítás, ön is tett róla említést, az IMF-tárgyalások kikényszeríthetnek olyan lépéseket, amiket némi eufemizmussal szerkezetátalakításnak nevez a pénzügyi

tolvajnyelv. Mik ezek a szerkezetátalakítások? Nem lesznek ebben olyan megszorítások, amelyek miatt itt mégis csak szükség lesz egy ilyen stabilizációs alapra? Magyarul azoknak az összegeknek az elvonására, amiket a parlament a fejezetek számára megszavazott?

Végül még egy konkrét kérdésem van. Ez abszolút sterilen szakmai, kihasználva azt a lehetőséget, hogy itt vannak az általam nagyon sokra becsült helyettes államtitkár urak. Nekem szakmai csalódást okozott az a döntése a pénzügyi tárcának, miszerint minden további nélkül meghagyták a pénzforgalmi elszámolás korábbi szisztémáját, és nem láttam olyan elemzéseket, számításokat, törekvéseket, amelyek felváltani akarták volna netán ezt az eredményszemléletű számbavétellel. Ennek következtében ön is azzal kezdte referátumát, hogy elmagyarázta nekünk, hogy mit jelent ez a hiány pénzforgalmi szemléletben, mit jelent eredményszemléletben. Örökké magyarázkodni kell, állandóan magyarázni kell ezeket a számokat, hogy most mennyi a hiány, hány százalék, mert ha innen nézzük, akkor ennyi, ha amonnan, akkor meg amannyi. Nem azt kifogásolom, ne értsen félre miniszter úr, hogy Magyarország nem tért át az eredményszemléletű számbavételre és könyvvizetésre a közszférában, bár az Európai Unió ezt használja, mint tudjuk, hanem inkább azt, hogy tudomásom szerint önök meg sem kísérelték ennek megvizsgálását. Nem lenne esetleg időszerű ezt a fajta számbavételt megkísérelni,

Ezek tehát az én konkrét kérdéseim. És akkor újra megkérdézem, utoljára, hogy vannak-e még esetleg másoknak is kérdései. *(Nincs jelentkező.)* Ha nincsenek, akkor a harmadik kör végén újra megadom a szót miniszter úrnak, hogy szíveskedjék reagálni.

Dr. Matolcsy György válasza

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Bizottság! Puch László képviselő úr azt mondta, hogy mintha én sikerjelentést próbáltam volna itt, a tisztelt bizottság előtt bemutatni, említve, hogy minden rendben van. Semmi nincs rendben. Sikerjelentésről szó nincs. Ez egy nagyon-nagyon küzdelmes, nagyon-nagyon kockázatos, de első jeleiben ígéretes gazdaságpolitikai fordulat, amit Magyarország 2010 közepén, egyébként kényszerűségből végrehajtott. Sikerjelentésre nincs lehetőség, nincs szükség. Éppen azért újítjuk meg az országot, mert semmi nem volt rendben. Úgyhogy ezt talán így szeretném módosítani.

Igen, a CDS felárak, hozamok, árfolyam, ezek mind követik az ország sebezhetőségének szintjét és változását. Egy ilyen 52 százalékról először 82 százalékra, aztán 80 százalék körülire nőtt államadósság-aránnyal, amelynek megoszlása nagyjából fele-fele deviza- és forint adósság, ilyen, külföldi befektetőknek kitett, erős külső pénzügyi függőséggel rendelkező országban ez bizony így van. Ha nem lett volna egymillió devizahiteles, ha nem ugrott volna meg az államadósság, ha nem lett volna külső pénzügyi függés, sok-sok ha, ami mind gazdaságpolitika-függő, igen, képviselő úr. Egyébként minden feltörekvő országban sajnos romlottak a CDS felárak, de így van, minden gazdaságpolitikának van egy feltételrendszere, és minden gazdaságpolitikai döntésnek van ára. Ez így van.

Azt gondolom, hogy a személyi jövedelemadó-rendszerrel személyesen képviselő úrral már több éves, hogy úgy mondjam, kötélhúzásban vagyunk, tehát a kötél két végén, de párhuzamosan huzakodunk. Én továbbra is egyetértek azzal az adóreformmal, adóváltoztatással, adófilozófiával, amit folytatunk. Szeretném megjegyezni, hogy enélkül a 400 milliárd forintos, a középosztály felé kiengedett többletjövedelem nélkül nagyon nagy baj lett volna. A fogyasztásban és mindenben nagyon nagy baj lett volna. Említsük azért meg, hogy eddig 810 ezer gyermeket nevelő adózó vett igénybe havonta gyermekkedvezményt, és ez további 100 ezerrel bővíthet, tehát több mint 900 ezer gyermeket nevelő helyzete nagyságrendileg javult. Nagyságrendileg.

A bankszektorból természetesen pénzkivonás van, és a családok tehetős emberek, különösen a privát banki szolgáltatást igénybe vevő ügyfelek egy része valóban menekít ki, de mindig, mindenhol, így nálunk is, pénzt. De az igazi pénzkivonás nem itt van. A külföldi tulajdonú bankszektor a banki mérlegfőösszegének, ez 2012-ben 30 ezer milliárd forint, nagyjából annyi, mint a bruttó hazai termék várható értéke, körülbelül 10 százalékát, 3 ezer milliárd forintnyi likviditást, pénzügyi finanszírozást kíván kivonni Magyarországról. Na, ez a döbbenetes adat. Nem az, hogy valaki 5 vagy 1 millió forintot akar kivonni egy pillanatnyi hatásra, és betesz valahová, egy másik bankba. Az a döbbenetes adat, hogy a banki finanszírozási források nagyjából 10 százalékát, nagyjából 3 ezer milliárd forintot vonnak ki. És az is döbbenetes adat, hogy a külföldi tulajdonú bankszektor meghozta azt a döntést, hogy 2015 végéig egyharmadával csökkenti Magyarországon a likviditást. Ez azt jelenti, hogy a mai 150 százalékos hitel-betét arányt, tehát a hitel 150 százalék, a betét 100 százalék, a betétek szintjére csökkenti. Na, ez a döbbenetes adat. És ez sajnos az egész térségre érvényes, például az osztrák bankrendszer esetében. Beállítják 110 százalékra a hitel-betét arányt. Ez ellen egy növekedési tervvel kell védekeznünk, és erről Simor elnök úrral, a Bankszövetséggel nagyon komoly és ígéretes tárgyalásokat folytatunk.

Képviselő úr, a végtörlesztést, az árfolyamgátat és a Bankszövetséggel kötött megállapodást én egy nagyon pozitív lépésnek tartom. Hiszen ott van az örökségünk talán egyik legkilátástalanabb eleme, az egymillió devizahiteles, miközben elszabadult a svájci frank, mert menekülő árfolyama van, mert menekülő valutává vált a svájci frank. Egy ilyen helyzetben sikerült a Bankszövetséggel egy jó megállapodást kötni, 30 százalékkal csökken a törlesztési kötelezettsége havonta az árfolyamgátban résztvevőknek. Ez a 30 százalék reményeink szerint vagy fogyasztásban, vagy beruházásban, vagy államkötvényben, de valahol meg fog jelenni. Ez ott marad az embereknél. És nagyon nagy eredménynek tartom, hogy sikerült megállapodni a gyűjtőszámla nulla kamatozásáról, és azt is nagyon nagy eredménynek tartom, hogy a közsféra mintegy 7 ezer devizahitelesének a kormány tud egy jó ajánlatot adni, amellyel az árfolyamgát konstrukciójában általában érvényesített szabályok mellett egy még jobb helyzetbe kerülnek. Hiszen akár 7 százalékos, tehát a BUBOR szintjén akár 7 százalékos kamatkedvezményt is kaphatnak.

Nyugdíjadó nem lesz. A kórházak forrásait nem csökkentettük. A gyógyszerkassza forrását csökkentettük, mert az volt a tapasztalatunk, hogy bizony időnként, talán, esetleg nem a leghatékonyabb módon használták fel a gyógyszerkassza pénzeit. Talán érzékelhető a finom fogalmazás mögötti irónia, egy nagyon-nagyon, hogy mondjam, átalakításra érett eleméről van szó az államháztartásnak.

Én máshogy látom azt, képviselő úr, hogy az IMF és az Európai Unió mit kényszerít ki belőlünk. Miért kellene örülnünk, hogy bárki valamit kikényszerít? Miért kell erre várnunk? Nekünk saját érdekeink szerint kell a BKV-t, a MÁV-ot, a közösségi közlekedést általában, de sorolhatnám a különböző elemeket, megújítanunk. És például ebben nincs vita közöttünk, mondjuk a Valutaalappal és az Európai Bizottsággal. Ugyanakkor van vita például az adórendszer esetében. Ne zárjuk ki esetleg azt, hogy ezek az intézmények más tagállamok érdekét is képviselik, és az adóversenyt szeretnék gyengíteni, szűkíteni. Nekünk ez nem érdekünk, mi szeretnénk adóversenyt, mert úgy érezzük, hogy kevés területe van a gazdaságnak, ahol bizony versenyképesek vagyunk, és az adórendszer furcsa módon ilyen.

Természetesen igaz, képviselő úr, hogy 6 százalék feletti strukturális egyenlegromlás volt Magyarországon, nagyon helyesen. Ha ez a kényszer nem lett volna, 2011. meredek GDP-csökkenést hozott volna, meredek fogyasztáscsökkenést és még nagyobb beruházáscsökkenést hozott volna. Hiszen, még egyszer, üzemanyagár, svájci frank árfolyama, euró árfolyama, élelmiszer-árszint – ezek mind megették a családok jövedelmének jelentős részét. És ez a szám nincs, ami 2011-ben hivatalos magyar államháztartási hiány, az többlet, az 3,5-3,8 százalék közötti többlet lesz végül. Az a hivatalos szám. Nincs más szám. Beszélhetünk

más számról, mi is beszélünk, mi mondjuk, hogy ha az egyszeri tételeket nem számoljuk, mínusz 2,8 százalék lesz majd 2011-ben végül a pénzforgalmi hiány. De amit a világ mér, az többlet. Technikai okokból. Egyszeri tételekkel, kétségkívül. Minden üzemanyagár, villamosenergia-ár esetében az Európai Unió árszintjének középmezőnyében vagyunk. Kivétel nélkül.

A gyógyszerkasszáról volt szó, tisztelt képviselő úr, a rokkantnyugdíjrendszer átalakítása bizony nagyon-nagyon megérett lépés. az OECD-országok, a legfejlettebb országok átlagának kétszerese, a teljes lakosság 8 százaléka. Több mint 800 ezer emberről van szó. Ennek az átalakítása nagyon megérett lépés. Néhány olyan elemet vittünk be, ami ígéretes. Például a rehab-kártya. Az, hogy 100 százalékos tb-kedvezményt kap az a munkaadó, akit ilyen munkavállalót foglalkoztat, az a munkába álló, aki elhelyezkedik, tehát benne van egy jelentős kedvezmény ebben a rendszerben. Nagyon-nagyon komoly ösztönzés lesz, azt gondolom, fel fog értékelődni az a rokkantnyugdíjrendszerből kijövő, de munkaképes ember, aki ilyen kártyával jelentkezik egy munkaadónál. Föl fog értékelődni, és ez szerintem helyes.

A miniszterelnök úr teljes mértékben helyes megállapítást tett véleményem szerint. A magyar gazdaság alapjai rendben vannak, mi vagyunk a magyar gazdaság alapja, a magyar emberek, a magyar vállalkozások, az a tehetség, értékrend, kreativitás, szorgalom, ami Magyarországot jelenti. Ami nincs rendben, az az, hogy 2010 közepén 7 százalék körüli, feletti költségvetési hiányt örököltünk. Mert az nincs rendben. És ezt miniszterelnök úr, még ellenzékekben, nagyjából hetente elmondta. És nagyjából hetente cáfolta az akkori kormány. Na ez az, ami az alapot és a felépítményt jelenti.

Végül, képviselő úr, a szegények és gazdagok nem ilyen jellegű megkülönböztetést élveznek vagy szenvednek el az adórendszerben. Itt az aktívokról, a dolgozókról van szó. Miután például a 28 500 forintos, munkanélküliség esetén járó járandóság helyett, ami most csökkent, 47 000 forintos tényleges bért kap majd a Start munkaprogramban részt vevő 205 ezer ember, ez kifejezetten a szerény, de biztonságos megélhetés felé vezeti azokat, akik korábban 28 500-ból, rejtélyes módon, de meg tudtak élni. A belügyminiszter úr által beindított próbaprogram azt mutatja, hogy az ország nyugati részén, a Nyugat-Dunántúlon nagyjából a korábban segélyben részesülők egyharmada nem kérte a segélyt, mert kiderült, hogy nincs jelen, máshol van, például Burgenlandban. Ez az átalakítás azért pénzügyi hatékonyság szempontjából is és megélhetési szempontból is fontos. És ott vannak a gyerekesek. Még egyszer, több mint 900 ezer, gyermeket nevelő munkavállaló nagyságrendileg jobban jár az új adórendszerrel. És miután Magyarországon sajnos az volt a jellemző, hogy 20-30-50-100 évig, hogy a gyermeket vállaló a szegénységet vállalta. Különösen a magas tudástökével rendelkezők. Na, ezt meg kell fordítani, és most megfordítottuk. Nem állítom, hogy mindenkinél, nem állítom, hogy azonnal, de azt, hogy a gyermekvállalás ne jelentsen szegénységvállalást, ez az adórendszer kedvező irányba változtatja.

Herman képviselő úrral egyetérték. Görögországnál rosszabb pozícióban voltunk 2010 közepén, hiszen ez volt az érve Barroso elnök úrnak, amikor a miniszterelnökünknek azt mondta, hogy sajnos nem vallhatod be, hogy 7 százalék a hiány. Elhiszem neked, hogy 7, de sajnos nem vallhatod be. Mert attól félték, hogy ha még egy, Görögországnál is rosszabb szám jön, akkor hol a megállás? Akkor mi lesz? Nos tehát, innen jöttünk vissza.

Elnök úr kérdései. Azt gondolom, egészen világos viszonyban, családi viszonyban állunk a Valutaalappal. Az, hogy hárombetűs, nem inszINUÁCIÓ, nem elítélés, három betűs, IMF. Egészen világos kapcsolatban, családi kapcsolatban állunk, részvényesek vagyunk a Nemzetközi Valutaalap részvényesei. Nem a főnökünk, nem a királyunk, nem a parancsnoki pozíciót birtokolják. Mi vagyunk a részvényesek. Kicsi részvényesek vagyunk, nagyon kicsit, de mi részvényesek vagyunk, az Európai Unióban pedig tagok vagyunk, és ez azt jelenti, hogy

nem kuncsorgunk, könyörgünk. Minket nem kényszeríteni kell valamire. Mi családtagok vagyunk, és mint családtagnak nekünk jogosan van igényünk egy pénzügyi védőhálóra, és erről fog Fellegi miniszter úr vezetésével a tárgyaló delegációnk tárgyalni e két intézménnyel.

Tisztelt Elnök Úr! Nosztalgiam van nekem is, azért tértem vissza a Pénzügyminisztérium épületébe, a József nádor térre. Tíz évet töltöttem el abban az épületben, kicsit rosszabb állapotban volt belül egy-két emelet, kisebb változások vannak, de a szellemi állomány javult. Úgyhogy a nosztalgiát én is érzem, de nincs szükség Pénzügyminisztériumra, mert van. Benne van a Nemzetgazdasági Minisztériumban. És ez egy jó szó, nemzet és gazdasági. Nemzetgazdasági. Például a francia gazdasági és pénzügyminisztérium ugyanígy működik. Az pedig, hogy most újból fölépítjük a tervezési funkciót Magyarországon, ez egy megkésett, de azt gondolom, helyes lépés. Ha Franciaországtól Hollandiáig a legjobban teljesítő és a versenyképességben legelől lévő fejlett országokban vannak a legjobb tervezési központok, Franciaországban, Hollandiában, Dél-Koreában, Kínában, ahol százéves tervek vannak, akkor nagyon hiányzott ez a funkció. De nem gondoljuk, hogy a Tervhivatalt kellene fölépíteni, hanem a Nemzetgazdasági Minisztériumban egy államtitkárságot, és az államtitkárság mögött egy nemzetgazdasági tervezési hivatalt. Ennek egy jól működő információs központnak kell lenni, amelyikből akár az Országgyűlés, akár a kormány, akár az üzleti szektor nagyon sok segítséget kaphat.

Nos, 120-320 milliárdos tartalékunk van. Nagyon-nagyon alapos és óvatos politikával építettük fel ezeket a tartalékokat. Ez a stabilitási alapunk, ez az összesen 420 milliárd, csak nem úgy hívjuk. De természetesen adódhatnak, államtitkár úr extrém helyzetnek szokta hívni, adódhatnak extrém helyzetek, és extrém helyzetekben beavatkozunk. Nem engedhető meg, hogy 3 százalék fölött legyen Magyarország államháztartási hiánya 2012-ben. Az alatt lesz.

Végül, elnök úr is érintette a Nemzetközi Valutalapot, még hozzátehetjük az Európai Bizottságot is, van, amiben egyetértünk, van, amiben nem. De ez természetes. Minden családban vannak viták. És még egyszer, nem alárendelt viszonyban vagyunk, nem a hűbéruraink, nem a feljebbvalóink. Családtagok vagyunk, és amikor egy családtagnak szüksége van, nem pénzre, pontosan fogalmazott Magyarország miniszterelnöke, hanem egy pénzügyi védőhálóra, nem a német vagy osztrák adófizetők pénzére, akkor jogosan fordulhatunk a család jobb helyzetben lévő tagjaihoz egy pénzügyi védőhálóért.

Végül, tisztelt elnök úr, ha megengedi, ha erre engedélyt kapok, akkor átadom Banai Péter Benő államtitkár úrnak a szót, aki az utolsó kérdésre válaszol.

BANAI PÉTER BENŐ (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök urak! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Elnök úr felvetett kérdés egy valódi, ha szabad így fogalmazzak, ebben a bizottságban is többször megvitatott szakmai kérdés, nevezetesen, lehet-e és hogyan lehet közelíteni a magyar és az európai uniós államháztartási elszámolásokat. Elnök úr ennek a kérdésnek az egyik aspektusát emelte ki, nevezetesen a pénzforgalmi és az eredményszemléletű elszámolás közelítését, illetve azt, hogy a magyar elszámolásban át tudunk-e térni az eredményszemléletű elszámolásra. Az egyszerű válaszom az, hogy a nemzetközi példákban azt látjuk, hogy ismereteim szerint egyetlenegy ország, Új-Zéland az, aki tisztán eredményszemléletű elszámolásokat csinál. Épp az államháztartás finanszírozása miatt szükséges, hogy a pénzforgalmi elszámolások megmaradjanak. Úgy tudom, hogy az Európai Unió országaiban párhuzamosan működik a pénzforgalmi és az eredményszemléletű elszámolás. Mind a kettőt kell tehát csinálnunk, és csináljuk is az Eurostat nem is emelt ez ellen kifogást az általunk végzett eredményszemléletű elszámolások ügyében.

Ugyanakkor egy másik aspektusra is hadd hívjam föl a figyelmet. A kétfajta elszámolás, a magyar pénzforgalminak nevezett és az európai uniós elszámolás között csak az egyik különbség az eredményszemléletű elszámolás. Miniszter úr említette, hogy egy másik

jelentős különbség az érintett szervezeti kör vizsgálata, figyelése. Úgy látom, hogy e tekintetben mind a 2012. évi költségvetési törvény, mind a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló törvény előrelépett. Mondom ezt azért, mert a költségvetési törvény és a stabilitási törvény is kiterjeszti az eddigi államháztartási kört, és azt mondja, hogy az úgynevezett kormányzati szektor szervezeteit is figyelni kell. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a magyar államháztartásba nem tartozó, de az európai uniós elszámolás szerint a hiányba és az államadósságba beleszámítandó pozíciókat, beleszámítandó szervezeteket kontrollálja a kormányzat, kontrollálja az Országgyűlés. Ez a 2012-es költségvetésben a gyakorlatban azt jelenti, hogy például a Nemzeti Infrastruktúra-fejlesztő Zrt. vagy az Állami Autópálya-kezelő Zrt. hitelt, adósságot csak úgy keletkeztethet, ha előzetes kormányzati engedéllyel rendelkezik. A gazdasági stabilitásról szóló törvényben pedig ez a szellemiség, a széles, uniós értelemben vett kormányzati szektor figyelése úgy jelenik meg, hogy az éves költségvetésekben 2013-as költségvetésben például már külön limitet kell meghatározni ezen szervezeti kör tekintetében, amely limit vonatkozik a szervezetek adósságára.

Úgy látom tehát, hogy 2012-től és a gazdasági stabilitásról szóló törvény értelmében 2013-tól egy érdemi közelítés van a kétfajta elszámolás között. Ezzel nem tudom természetesen lezárni a mondandómat, mert a jövőben tovább vizsgálandó a két elszámolási rendszer közelítésének lehetősége. Köszönöm szépen.

Az ülés be zárása

ELNÖK: Köszönöm szépen én is. Tisztelt Képviselőtársaim! A meghallgatás végére értünk. Megköszönöm miniszter úr válaszait, hasonlóképpen államtitkár úr válaszát is, az értékelést, amit itt megfogalmaztak. Azt gondolom, hasznos volt ez a délután, sok információt kaptunk. Azt remélem, hogy miniszter úr is, munkatársai is kaptak olyan észrevételeket, kritikát, amit hasznosíthatnak a továbbiakban a munkájukban. Azt javaslom, tisztelt képviselőtársaim, hogy a miniszter úr tájékoztatását, válaszait a bizottság vegye tudomásul. Ezzel a mai ülésünket bezárom. Még egyszer köszönöm a közreműködésüket. Viszontlátásra!

DR. MATOLCSY GYÖRGY: Még egyszer köszönjük szépen a lehetőséget.

(Az ülés befejezésének időpontja: 18 óra 35 perc.)

Dr. Nyikos László

a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Csoknyay Edit